விவேகபோதினி

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XI} காளயுக்தி௵ ஆவணி௴ :: 1918-௵ செப்டம்பர்௴ {பகுதி 3

தாயின் அன்பு

MOTHER'S LOVE

ஒருமகவுக் களித்திடும்போ தொருமகவு
 லகை நீட்டு முந்தி மேல்வீழ்ந்
திருமகவுங் கைநீட்டு மும்மகவுங்
 கை நீட்டு மென்செய் வாளாற்
பொருமியொரு மகவுழுங்கண் பிசைந்தழமற்
 றொருமகவு புரண்டு வீழாப்
பெருநிலத்திற் கிடந்தழமற் றொருமகவெங்
 கனஞ்சகிப்பாள் பெரிதும் பாவம்.

அந்தோவென் வயிற்றெழுந்த பசியடங்கிற்
 றில்லையென வழுமா லோர்சேய்
சிந்தாத கஞ்சிவாக் கிலையெனக்க
 ணுயெனப்பொய் செப்பு மோர்சேய்
முந்தார்வத் தொருசேய்மிசை யப்புகும்போ
 தினிலொருசேய் முடுகி யீர்ப்ப
நந்தாமற் றச்சேயு மெதிர்ப்பச்
 சிந்துதற்கு நயக்கு மோர்சேய்.

இவ்வண்ணங் கலாம்விளைக்கு மைந்தர்களை
 கனி நோக்கி யிரங்கி யேங்கிச்
செவ்வண்ணக் கரதலத்தா லணைத்துமடித்
 தலத்திருத்திச் சிறப்புச் செய்து
மைவ்வண்ணக் கண்ணீரைத் துடைத்துமுகம்
 வெரிந்புறந்தை வந்து மாம்ப
லவ்வண்ண வாய்முத்தங் கொண்டுநயத்
 தோர்விதத்தி லாற்றல் செய்வாள்.

அடுத்தமனைச் சிறுவனொருவ னின்று நம
 தகங்கறியென் னட்டா ரென்று
தொடுத்துவினு யினனுலச் சொற்பொருள்யா
 தெதுதானெச் சுவைத்தன் னுய்நீ
யெடுத்துரையென் றிடுமழவுக் குரைக்கிலது
 செய்யெனிலென் செய்வா மென்று
மடுத்தவஃ தறிந்திலே னெனமற்றொன்
 றுரைத்ததனை மறக்கச் செய்வாள்.

வேறுமனைச் சிறுனயின்ற பங்கணங்கண்
 டோடி வந்து விழிநீர் வாரச்
சிறுதலி லாதவனை முகம்பார்த்தின்
 னுனின்ன தின்று னென்வர்
பூறுதலா லிப்பொழுதே செய்தளித்தி
 யெனவுவுடுத்த வுடைதொட் டீர்க்குந்
தேறுதலிற் சிறுமகவை யெடுத்துமார்
 பிடையணைத்துச் சிந்தை நோவாள்.

குண்டலமோ திரங்கடகஞ் சுட்டியயன்
 மனையார்தங் குழவிக் கிட்டார்
புண்டரீ கக்கணன்று யெனக்குநீ
 யிடா திருக்கும் பொறுமை யென்னே
கண்டெடுத்திப் போதிடெனக் கரைமதலைக்
 கில்லாதான் கடன்றங் தானுக்
கெண்டபச்சொல் வார்த்தையென
 நாளைக்கென் றியம்பிச் சோர்வாள்.

பருப்போடு குளமளித்தி யெனக்கென்று
 மெனக்கினிய பால்வெண் ணெய்யும்
விருப்போடு தருதியென்று மக்களழும்
 போதெல்லாம் விள்ளா ளொன்று
நெருப்போடு புகையுயிர்க்கு நிரியாணக்
 கரடமத நெடுங்கை யானைப்
பொருப்போடு செறுநர்படை முழுதழக்கிச்
 சவட்டிவரும் புகர்வேல் வேந்தே.

சிறியசித மணிப்பூணே யன்றிவே
 றொருபூணச் சேய்கட் கில்லை
வறியமர காருரியே யுடையன்றி
 மற்றுடைகண் மருவ லில்லை
வெறியபொழித் தழைத்தவில்லை யுண்கலமல்
 லாதுகலம் வேறொன் றில்லை
குறியமனை வயிற்புகுமோ ரெறும்பினுக்கு
 மாங்குணவு கொடுத்தற் கில்லை.

நண்புகூர் தருமன்னப் பால்சிறிதல்
 லாமன்மற்றோர் நற்பா லில்லை
பண்புகூர் தருதனையர்க் கென்ஞான்றும்
 பசிதீர்ந்த பாடு மில்லை
கண்புகா விவ்வறுமை கண்டுமறை
 யவனு * முளங்கவற்சி யில்லை
யென்புகாப் புகழவன்றன் செயல்கண்டு
 மனவி† விருப் பிகத்த லில்லை.

† சுசீலை]

ஆடு இருக்க இடையனை விழுங்குமா?

[* குசேலன்

விவேக போதினி

தொ. 11] காளயுக்தி௵ ஆவணி௴ [ப. 3

பிள்ளைக் குறும்பு

PRANKS OF CHILDHOOD

தின்றுன் தெருமண்ணைச் செப்பக்கேட் டாவலொ டார்த்
தன்றாய் வெருட்டவாய் ஆங்காத்து— துன்றுலக
மீரேழுங் காட்ட விறும்பூதின் கண்விண்டாள்
சீராழ் பவர்க்கே சிறப்பு.

மனோவேகத்தினால் நாம் எவற்றையும் அறியும் வன்மை வாய்ந்தவராக விருப்பது ஒரு வேளை உண்மையாக விருக்கலாம். இயற்கையழகின் வைபவத்தைச் சிறு புகைப்படத்தால் நாம் விளக்கினும், இயற்கையின் விரிவும் பெருமையும் அதனிட மிருப்பதில்லை; மற்று ஓவியங்கள் எழுதிச் சித்திரித்தாலும் இயற்கையின் பரப்பையும் திரட்சியையும் தெய்விகத்தையும் தீட்டும் வர்ணங்கள் கிடைக்கா; சிற்பம் உருவையும் எழுச்சியையும் காட்டினும் இயற்கையின் வளர்ச்சியையும் உயிரையுங் காட்டாது. எனவே, ஓவியஞ் சிற்பம் முதலிய சிறந்த உதவிகளால் இயற்கையின் விரிவை வெளியிடல் முடியாதெனில் தவறாகாது. அவ்வியற்கையின் பொலிவிற்கு உயிரான பொருளே, சிறுகுழந்தை யுருக்கொண்டு பிள்ளைக் குறும்புகள் செய்து விளங்கினால், அதன் சேஷ்டிதங்களை விளக்க, மனிதனது ஒப்பந்தத்தினால் ஏற்பட்ட பாஷையி லமைந்த பதங்களா பயன்படும்? அக்குறும்பின் வைபவத்தை விரிக்கப் பின்வாங்காது எப்பாஷை இருக்கும்? எப்பொருளின் அசைவினால் ஏற்படும் நாத அணுத்திரளொலியால்வரும் சொற்களா, வாக்கு மனத்திற் கடங்கா அப்பொருளின் விளையாடலை வெளியிட முன்வரும்? கோகுலத்தில் யசோதை மனையில் பூமிமேற் புரண்டு, தவழ்ந்து, சிறுகரங்களை ஆட்டியசைத்து, இளநகையால் யாவர் மனத்தையும் உயிர்க்கச் செய்து, சற்றே எழுந்து, குனிந்து, நிமிர்ந்து, தகதகவெனத் தள்ளாடித் தள்ளாடித் தப்படி வைத்து, பொத்தென விழுந்து, எழுந்து, தலையசைத்து, கண்சுளித்து, வாயில் சிறுவிரல் வைத்துச் சுவைத்து, சற்றே உடலை முன்வாங்கி, கீழே விழுந்து, சிறு குரலில் தேம்பி யழுது, சிறு நீர்விட்டு, அதைத் தன் மெல்லிய தளிர்க்கரங்களால் தட்டிச் சிரித்து, அவ்வழகிய செயலில் ஈடுபட்டதுபோல எண்ணி மயங்கித் தலையைக் கம்பித்து, இளநகை தந்து, உரத்த குரலில் தாயைக் கூப்பிட்டுக் கேக்கையிட்டு, அவ்வொலியுடன் தன் இடையிலும் காலிலும் கட்டிய சதங்கைகள் பேசிக் கலந்தொலிக்கக் கீழ்த்தரைமேல் வீழ்ந்து, கைகால்களை வீசி யெறிந்துகொண்டு, கண்டார் உள்ளத்தைக் கவரும்படி தவழ்ந்தோடிவரும் குழந்தையின் ஆடலைச் சொல்லவுந் தரமா? அது ஆடி ஆடி, ஒதுங்கி ஒதுங்கி, கையி லகப்படாது ஓடி, தன் தாயைப் பலமுறையும் நெருங்கி, அப்புறந் தடதடவென்று காற்றுப்போல் வேகமாகச் சென்று ஓர் மூலையிலுட்கார்ந்து, தாய் வருவதைக் கண்டஞ்சியதைப்போல நடிப்பதைத் தொடுத்துச் சொல்வது கூடுமென்? தன் தாயைப் பாராதுபோலக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, சற்றே சிரித்துத் தன் கால் விரலை இரு கரத்தால்பற்றி வாயிற் திணித்து மறு காலை யாட்டிக்கொண்டு தன்னைத் தன்னன்னை கண்டு களிக்க, அது மாயஞ்செய்வதைக் கண்டனுபவியாது சொல்லவும் பெறுமோ? தேஜோமயமாகி, அழகே திரண்டு உருக்கொண்டு விளங்கும் அந்தத் தெய்வக் குழந்தைமேற் சென்ற கண்கள் அதை விட்டெப்படி வெளிவரும்? காந்தத்திற்பட்ட ஊசி, அதிலேயே பற்றுடன் விளங்காது கீழே விழுமா? வாயிலிருந்து வழவழத்த இனிய தேனில் பதிந்து ஊறிக்கசிந்துவரும் அதன் சிறு குதலைமொழிகளின் இணையற்ற ஸங்கீதத்தைக் கர்ணபாத்திரங்களில் கொண்ட எச்செவி மற்றைய விஷயங்களை அதிற் கொள்ளவிரும்பும்? அவ்விளங் குழந்தையின் சிறு செயலைப் பார்க்கும்போதே நமது அறிவின் சிறுமையும், அகந்தை

ஆடு காற்பணம் வால் முக்காற் பணம்.

யின் பெருக்கும் வெளியாவதல்லாமல், அசைவற்ற மோனமுங் கைகூடுமென்றோ ! நமது படாடோபம், வெளிவேஷம், டம்பம் இவையெல்லாம் அதன்முன் நிற்காது நம்மைப் பிறந்த வடிவாக விட்டுவிட்டு ஓடுகின்றனவென்றால், நமது மனத்தில் எழும் எண்ணங்கள், அவற்றால் நமக்கேற்படும் அனுபவங்கள், அவை பயக்கும் கட்டுக்கடங்கா ஸந்தோஷம் இவற்றை யார் அனுபவியாது, அக்குழந்தையை வெறுத்து வாழ்ந்தனர். அக்குழந்தை யழும்போது அழுதும், சிரிக்குங் காலத்தில் சிரித்தும், அது குதிக்கும் ஸமயத்தில் குதித்தும், அது கிளைக்கும்போது கிளைத்தும், அதனுடன் பழகுபவர் விளங்கினாரெனில், பிரக்ருதி யுருவமே அக்குழந்தை வடிவமென்று அவரெண்ணினர் என்றால் அவரை வசைகூற வல்லவருமுண்டோ ?

இத்தகைய பிள்ளைக்குறும்பின் வைபவத்தைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காமையாலன்றோ தேவகி,

"தண்ணந் தாமரைக் கண்ணனே கண்ணா
தவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் நடையால்
மண்ணில் செம்பொடி யாடிவந்தென்
மார்பில் மன்னிடப் பெற்றிலேனந்தோ
வண்ணச் செஞ்சிறு கைவிர லனைத்தும்
வாரிவாய்க் கொண்ட வடிசலின் மிச்சில்
உண்ணப் பெற்றிலேன் ஓ கொடு வினையேன்
என்னை என் செய்யப் பெற்றதெம்மோயே"

என எண்ணி எண்ணி மனமயர்ந்தனள். என்ன விந்தை! பெற்றவள் அடையாச் சுகத்தை யசோதைபெற்ற பாக்கியம் பெரியதன்றே. தாயன்பே யுருவெடுத்த அவளது தெய்விகத்தைச் சொல்லவும் பெறுமோ? தாயெனில் வழிபடாத பொருளெது? இதயம் பொங்கி, அருளலை வீசி, அன்பு மடை பாய, தன்னை மறந்து, உயிர் பொருள் யாவுந் தனது மக்கட்களித்துக், களித்து வாழும் தாயவளது சீரைப் பாராட்டாது எங்கா பிழைக்கும்? இயற்கையின் பொலிவே தாயுருவன்றே! அதிற் பொலிந்து விளங்கும் அநந்த சக்திகளும் அவளன்பின் ஆரவாரமெனில் தவறுமுண்டோ? ஐம்புலன் வழியை யடக்கி, தன்னுயிர் நிலைத்து விளங்கும் பாஞ்ச பௌதிக உடலை முற்று மறந்து, வேண்டிய வேண்டியாங்கு தம்மக்கட் களிக்கும் தாயின் பெருமையி லீடுபட்டன்றே ஞானியர் கடவுளை யெந்தாய் என்றனர்? ஸத்ய பராக்ரமும், அழிவிலின்பமும், அன்பின் பெருக்கையும் விரிக்கவந்த தெய்வக் குழந்தையைப் பெற்ற தாயின் தெய்விகத்தை எற்றெனச் சொல்வது! யசோதையின் வாழ்க்கையில் மானுஷா தெய்விகம் விளங்கிற்றெனில் பிசகாகாது. தன் குழந்தையிடம் அவள் விளங்கிய நிலைமை தெய்விகங்கொண்டது ; மற்று அவள் ஜன ஸமூகத்தில் கலந்து விளங்கிய தன்மை மானுஷங் காட்டும். இவ்விரண்டின் கலப்பே யசோதையின் பெருமை போலும்! லோகமாறாட்டங்களுக்கும் கிருக சாரங்களுக்கும் கதிபேதங்களுக்கும், ஸர்வலோக எழுச்சிகளுக்கும் உள் உயிராக நின்று ஊன்றுகோலான ஆதிமுதற்பொருள், மனிதவுடலுள் மயங்கி, சிறு குழந்தைபோல் மாயஞ் செய்து விளையாடும் குழந்தைக்குறும்பைக் காணக் காண அவளுள்ளத்தெழுச்சி சந்திரனைக் கண்ட கடலினும் பெரிதன்றே! அவளையும், அக்குழந்தையையும் பிணித்த உறவு தெய்வ மானுஷ பாந்தவ்யம் எனலாம். அவள் தாயாய் விளங்குபவள்; அக்குழந்தை அத் தாய் அன்பின் தெய்விகத்தை விளக்க வந்தது. தன் கர்ப்பத்திலிராது வெளிவந்த அக்குழந்தையிடம் அவள் அன்பின் எழுச்சிமுன் இமயமும் நிற்க நாணுமெனலாம்; அவ்வளவு அளவு கடந்து அது எழும்பி விளங்கியது. தன் வயிற்றிருந்து பொன்னொக்க வந்த அப்பெண் குழந்தை, தான் பார்க்கும்போதே தனக்குத் தெரியாது மேகச்யாமள வடிவந்தாங்கி மனதை மயக்கும் ஆணுருவுற்றிருந்ததென அவளேன் அறியவில்லை? தாயன்பினாலேயன்றோ? உலகிலுள்ள பொற்குவியல் முழுதும் பெறினும் அச்சிறு பிள்ளை நிதியின் முன் கனக்குமோ? அல்லது அவள் மனதை அதன்பால் விழுக்குமோ? சிறிய மனித உடலின் ஒருசிறிய மூலையிற் கிடக்கும் ஸாமானிய இதயக்கூட்டின் சிறுமையையும், அதிலிருந்து கசிந்து கசிந்து அழிவற்றூறி வெள்ளமாய்ப் புரண்டு ஓடி அளவற்று மடைபாயும் தாயன்பின் பெருக்கையும் அளக்கும் அளவையே யசோதை எனலாம். அவ்வளவை காலமென்னும் அழிவில் அரசனால் தெய்விக முத்திரை பதிக்கப்பெற்றதெனலாம். அவ்வளவையின் உண்மையையும் செம்மையையுமே அது விளக்குமன்றே! எனவே அக்

ஆடு கிடந்த இடமும் அகம்படியான் இருந்த இடமும் உருப்படாது.

குழந்தை முக சந்திரனது நிலவில் தவழ்ந்து உள்ளங்களித்து வருங்கால நன்மைகளையும் விருப்பங்களையும் அவள் கனவுகொண்டிருந்தன ளென்பது வசையாகாது. அதன் வளர்ச்சியில், தான் பெறலரும் எண்ணங்கள், செயல்கள், பெருமைகள், கண்காணாச்சேர்வைகள், ஆத்மலாபங்கள், இவையெலாம் அவளை இன்பக் கனவிலாழ்த்தி, மற்றெந்தப் பொருளையுங் கவனியாது அக்குழந்தையையே தான், வாழு மூலமாகச் செய்த தெனினும், அவ்வன்பின் பெருக்கே அவளைத் தன் குழந்தையின் தெய்விகத் தன்மையைக் காணவொட்டாது திரை யிட்டதுபோலும்! அத்திரையின் வைசித்ரிகத்திற்கு இவ்வுலகு என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளதெனின் மிகையாகாது. அதனாலன்றே தாயன்பின் பெருக்கை வெளியிட இடமுண்டானது!

தாயன்பின் மிகையை யெண்ணியே, தாயுமானவரும் "பொல்லாத சேயெனில் தாய்தள்ளல் நீதமோ புகலிடம் பிரிது முண்டோ?" எனவலறினர். "தாயினும் நல்லன் நல் தாழ்குடையோனே" னமாமூலனார்வெளியிட்டதும அவ்வன்பின் தெய்விகத்தை நினைத்தேயாகும். அதை வெளியிடவே வேதமும் "மாத்ருதேவோபவ!"என வாயாற முறையிடுவதும். எம்பெருமான் தமது வைசித்ரிகப் பெருமையால் குழந்தை யுருக்கொண்டு, தான் அளவுகடந்து செய்யும் பிள்ளைக்குறும்புகளில் சலியாது ஈடுபட்டிணையற்ற தாயென உரைக்கவே யசோதைக்கு மாத்திரம் இளங்குழந்தையாகவும் மற்றவர்க்குப் பெருந்தெய்வமாகவும் விளங்கினர் போலும்!

நிற்க, அத்தெய்விகக் குழந்தையை மடியில் இருத்தி, அது ஆனைபோ லசைந்தசைந்தாடுவதையும், தலைமேல் கைகுவித்துக் பொருள்படாத கலகலத்த மொழிகளை வெளியிட்டுக் குனிந்து நிமிர்ந்தாடுவதையும், கால்களைத் தூக்கித் தூக்கியெறிந்து கீழிறங்கித் தவழ்ந்து தளர்நடையிடுவதையும், முன்தாள்களை மடித்துச் சப்பாணி கொட்டுவதையும், செங்கீரையாடுவதையும், அப்பூச்சி காட்டி மயக்குவதையும், இவை முதலான அக்குழந்தையின் செயல்களைக் கண்டு பரவசமடைந்து, அதைக் கட்டியணைந்து முத்தமரும்பி உவகை பூத்து விளங்குவள். அவர் அவ்வாறு செய்யும்போது அவள் முன் யாரிருப்பினும் அவள் உணராள்; அவர் பேசு மொழிகளும் அவள் காதுகளில் நுழையா. அக்குழந்தையே அவளுக்கு ஊணும் உறவும் உலகும் எவையுமாகி விளங்கி, "உண்ணும் சோறு, பருகுநீர், தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" என்ற பெரியார் வாக்குக் குறுதி பயக்கும்.

இவ்வாறு தாயன்பின் பெருக்கில் அக்குழந்தை தவழ்ந்து வளர்ந்துவரு நாளில், வஸுதேவரனுப்ப வந்த யாதவரது புரோஹிதரான கார்கரென்னும் ரிஷிச்ரேஷ்டர், நந்தகோபனிடம் வந்தனர். அவனும் அவர்க்குவேண்டிய மரியாதைகள்செய்து, அத்தெய்வக் குழந்தைக்கும் ரோஹிணி மகவுக்கும் விதிமுறைப்படி நாமகரணஞ்செய்யும்படிவேண்டினன் அதைக் கேட்டமுனிவர் "யானே யாதவர்புரோஹிதன் என்பது உலகப்பிரஸித்தம். ஆகையால் இவ்வைதிகக் கார்யங்களைச் செய்தால், இக்குழந்தையைத் தேவகி மகனே என்று எண்ணுவார்கள். கம்ஸனே கொடியவன். உனக்கும் வஸுதேவர்க்கும் உள்ள நட்பும் எல்லாரும் அறிவர். தேவகியின் எட்டாவது பிறப்புப் பெண்பிறப்பாயிருக்க முடியாதென்று சொல்லப்படுகிறது. தேவகியின் மகளது மொழிகளையுங் கேட்ட அவன், உனது குழந்தையிடம் ஸந்தேஹங் கொள்வன்; அதைக் கொல்வன். உனக்களவிட ஒண்ணாத் துன்பம் வந்து விடுமன்றோ?" என்று சொல்ல, நந்தன் அவரை வணங்கிச் செய்துகொண்ட வேண்டுகோளுக் கிணங்கி வெகு ரஹஸ்யமாக நாமகரணச் சடங்கை அவரைக்கொண்டு நடப்பித்தனன். அத்தெய்வக்குழந்தை மேகச்யாமளமாகியகிருஷ்ணவர்ணமாக விளங்கியதால் கிருஷ்ணனென்று அதற்குப் பெயரிடப்பட்டது. ரோஹிணியின் மகனுக்குப் (பல) ராமன் என நாமகரணஞ் செய்தனர். பின் கிருஷ்ணனது அபாரதெய்விகத்தின் பிரபாவத்தை எடுத்துச் சொல்லி வாழ்த்தி கார்கர் சென்றார்.

கிருஷ்ண (பல) ராமர்கள் இணைபிரியாது விளையாடிவந்தனர். கண்ணனது பிள்ளைக் குறும்புகள் சொல்லுந்தரத்த வன்று. தெருவில்சற்றே அடிவைத்து நடக்கத்தெரிந்ததும், அவர் தெருவிலோடிக் கன்றுகளைப்பிடித்தும் துரத்தியும், ஓட்டியும் விளையாடுவர்; கட்டியிருக்கும் கன்றுகளையும் மாடுகளையும் அவிழ்த்து,

வெளியோட்டிடுவர்; யாராவது யிடையே நோக்கிவிட்டால் நடுத்தெருவிலிருந்து புழுதியளைவர்; அப்புழுதி படிந்த வடிவத்துடனேயே வெருண்டவர்போல ஓடிவந்து "அம்மா! அம்மா!" என்றலறிக்கொண்டு தாய் மடியில் போய் வீழ்வர். அதை எடுத்தணைந்த தாய், அன்பினால் பால்பெருக, அதை முத்தமிட்டு அதன் வாயிலிருந்து வெளிவரும் இளஞ்சிரிப்பில் கிளைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, கீழே குதித்துப் பரபரவென வோடி மூலையில் அடுக்கிவைத்திருக்கும் அடுக்குப் பானைகளைத் தள்ளி அவற்றிலிருந்து வரும் பாலையுந் தயிரையும் வெண்ணெயும் விரலால் வாயிலிட்டுச் சுவைத்துச் சிரித்துக் கண்மூடிக் கொண்டு பரவசமாயாடுவதுபோலத் தலையசைத்துத் தன் தாயைக் கூப்பிட்டு, அவற்றையுண்ணும்படி சைகைசெய்யும் அச்செயலைக் கண்டதும், பொருட் சேதத்தால் உண்டான கடுங்கோபமெல்லாம் பஞ்சாப் பறக்கும். நின்றவிடத்தில் நில்லாது, அது செய்யும் சேஷ்டைகளைத் தடுக்கமுடியாது அவள் வியப்பள்; அதை மிரட்டவென அவள் வாய்திறக்கும் போது அது சிரித்துக் கண்மயக்குவதைக் கண்டவள் மயங்கி, அதை அணைத்து முத்தமிடுவள். மற்றும், கன்றுகளின் வாலைப் பற்றிக்கொண்டு துள்ளித்துள்ளி அவற்றுடன் ஓடி அவற்றை யிழுத்து விளையாடுவதைக் கண்ட கோபிகள், தமது வேலையை விட்டு விட்டு அதையே நோக்கிக் கொண்டிருப்பர். கிருஷ்ணராமர்கள் செய் ததுடுக்குகள் அநந்தம். அவர்க்குத் துஷ்ட ஜந்துக்களிலிடமிருந்து அபாயங்களேற்படாது பார்த்துக்கொள்ள அவர் தாய்களால் முடியவில்லை. வீட்டுவேலையும் தாயின் ஆவலும் அவர்மனத்தை ஊசலாடச்செய்தன.

வரவரக்குழந்தைகள் வேகமாக நடக்கக் கற்றதும், ஊர்ப்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடிச்செய்தவம்புச்சண்டைகளுக்களவேயில்லை. கிருஷ்ணனுடைய துடுக்கே ஊரெங்கும் கோஷம். கட்டியிருக்கும் கன்றுகளை அவிழ்த்துப் பசுக்களை ஊட்டச் செய்வர்; எல்லா வீட்டிற்குள்ளும் நுழைந்து, அங்கிருக்கும் பால், தயிர், வெண்ணெய் இவைகளைத் தன்னுடன் வருவாருடன் உண்டு ஒருவருங் காணாதபடி ஓடிவிடுவர்; வெண்ணெயைத் திருடிக் குரங்குகளுக்கிட்டு அதை உண்ணும்படி அவற்றை வெருட்டிக் கட்டாயப்படுத்துவர்; தன் ஸகாக்களுடன் வீடு வீடாக நுழைந்து பால் தயிர் வெண்ணெய் கிடைக்காவிடில், ஒருவர்மேல் ஒருவரேறிக் கழியால் உறியிலிருக்கும் பானைகளை முட்டி அவற்றிலிருந்து கொட்டும் தயிரையும் பாலையும் அப்படியே நிமிர்ந்த வண்ணமாகவே உட்கொண்டு விட்டு, ஒன்றும் செய்யாதவர்போல வெளிவந்து தன் பரிவாரஞ் சூழக் கூத்தாடிக் கொண்டோடுவர்; வழியில் யாராவது 'என்னடா செய்தாய்?' என்று ஏதாவது கேட்டால், நடுநடுங்கினவர் போலக் குடுகுடு வென்றோடித் தன் தாயின் முன்றானையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒன்றுந் தெரியாதவர்போல் நிற்பர். மாயக் கிருஷ்ணனது குறும்புகளைத் தாங்கமுடியாத கோபிகள் யசோதையிடம் வந்து முறையிட்டபடியேயிருந்தனர். எனினும் "அவன் வெகு ஸாது; ஒருநாளும் அப்படிச் செய்திருக்கமாட்டானே!" என்றே அவர்க்கெல்லாம் பதில் சொல்லுவள். ஆகவே கிருஷ்ணன் துடுக்கும் குறைந்ததில்லை; அவர் முறையும் ஒழிந்ததில்லை.

"அம்மா! யசோதை! உமது பிள்ளையைச் சற்று அடக்கமாட்டீரா? அவன் அகாலங்களில் கன்றுகளை அவிழ்த்து ஊட்டவிடுகிறான். யாராவது கோபித்துக்கொண்டால் அவன் சிரித்து விளையாடுகிறான். தினம் புதுவிதமாக அவன் தயிர்பால் திருடி, தான் குடிப்பதல்லாமல் குரங்குகளுக்கெல்லாம் பங்கிடுகிறான். அவை யுண்ணாவிட்டால், பால் தயிர்ப் பாண்டங்களையுடைத்துத் தவிடுபொடி யாக்கிவிடுகிறான்; திருடவரும் வீட்டில் தனக்கொன்றும் கிட்டாவிட்டால் தொட்டிலிற் றூங்கும் குழந்தையைக் கிள்ளி அழவிட்டு ஓட்டம் பிடித்துவிடுகிறான்; பால் தயிர் இவை உயர உறியிலிருந்தால், உரல் முதலியவைகளை அடுக்கி, தந்திரமாய்க் கோல் கொண்டு அவற்றில் ஓட்டை விட்டு அதிலிருந்து வழியும் பாலையுந் தயிரையும் குடித்துக் களிக்கிறான். இவை மாத்திரமன்று அவன் செய்வது. நாங்கள் சமையல் வீட்டில் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கும் ஸமயங்களில் உட்புறமாக இருட்டறையில் சோரவேலை நடந்துகொண்டேயிருக்கும். அவற்றோடு நின்றால் நலமாயிருக்குமே. அறியாப்பிள்ளையென்றவனைச் சும்மாவிடலாகாது.

ஆடு கொண்டவன் ஆடித் திரிவான், கோழி கொண்டவன் கூவித் திரிவான்.

தவறான துடுக்குகள் பல அவன் செய்கிறான். வீட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் மூத்திரம் பெய்துவிடுகிறான்; மலம்விடுகிறான்; அசுத்தம் செய்துவிடுகிறான். எங்கள் வீட்டில் செய்வதெல்லாம் துடுக்குத்தனம், இந்த பார்! வெகு ஸாதுபோல உமது முன்றானையைப் பிடித்துக்கொண்டு பின் புறமாக அரைக் கண்ணாற் பார்த்துப் புன்சிரிப்புச் சிரிக்கிறான். என்ன மாயம்!" என்று அங்கு வந்த கோபிகளின் கூட்டம் ஒருவர் பின் ஒருவராக வெகு அபிநயத்துடன் படபடத்துக் கோபத்துடன் சோளப் பொரிபோலப் பொரிந்தனர். அவர்கள் எது சொன்னாலென்ன? அவளுக்குக் கோபமேன் அரும்பும்? அவர்கள்கூறிய மொழிகள் எல்லாம் செவிடன் காதில் சங்கூதினாற்போலவிருந்ததால், வந்த கோபிகள் மூக்கின் மேல் விரல்வைத்து "அடி யசோதை! என்னடி உனக்கெல்லாஞ்சிரிப்புத்தான். உன்வீட்டில் எங்கள் பிள்ளை அப்படிச் செய்தால் நீ சும்மா இருப்பாயோ? இது அடாது! கொஞ்சம் அவனை அடக்கினால், உங்கள் அப்பன் வீட்டுஆஸ்தியெல்லாம் போய்விடுமா என்ன?" என்று கேளாதிருப்பரா? "குழந்தை! தெரியாமல் செய்தால் அதை யென்ன செய்வது? தெரிந்தால் அது செய்யுமா?" என்று சிரித்துக்கொண்டே யசோதை அவர்களுக் கெல்லாம் சமாதானஞ் சொல்லுவள்.

நிற்க, ஒரு நாள் யாதவச் சிறுவருடன் கிருஷ்ண (பல) ராமர்கள் மாடுமேய்க்கச் சென்ற விடத்தில் மண்ணையள்ளித் தின்றதாக ராமன் யசோதையிடம் வந்து கோள் சொன்னான். கோபிகள் சொன்ன வார்த்தைகளைச் சிறிதும் கவனியாத அவள், கண்ணன் மண்ணையுண்டான் எனக்கேட்டதும் அளவற்றகோபமேன் அடையவேண்டும்? அக்குழந்தையின் க்ஷேமத்தை யுத்தேசித்த அன்பின் வேகமல்லவா அவளை அவ்வாறு கோபமடையச் செய்தது? தாய் மிரட்ட வெருண்டதுபோல் அபிநயித்த அக்குழந்தை ஒடுங்கி நடுங்கி அடங்கிய குரலில் "இல்லை அம்மா! நான் மண் தின்னவில்லை. பயல்களெல்லாம் பொய் சொல்கிறார்கள். அவர் சொல்வது மெய்யானால், என் வாயைவேண்டுமானால் பார்த்துக்கொள்" என சொல்லிக்கொண்டு தன் வாயை நன்றாய்த் திறந்து காட்டியது. அவள் அதில் என்ன கண்டாள்! தான் முன்கண்டு மறந்திருந்த காட்சி மீண்டும் அதனுள் விளங்குவதைக் காண அவளடைந்த ஆச்சரியத்திற் களவேயில்லை.

"இது என்ன கனவோ? தெய்வமாயையோ? என் மயக்கத்தால் ஏற்பட்ட தோற்றமோ? அல்லது ஒருவேளை என் குழந்தைக்கு வரக்கூடிய அத்ருஷ்டமே உள் மறைந்து விளங்குகின்றதோ! வாசாமகோசரமாக விளங்கும் எப்பொருள், ஸர்வலோகங்களுக்கும் அடைக்கலமாகவிருக்கிறதோ, ஸர்வபூத சிருஷ்டிக்கு மாதரவாயிருக்கிறதோ, எப்பொருள்யான் என்னும் செறுக்குள் பொதிந்துவிளங்கும்படி பல்லுயிரையும்தனதுமாயையுள்பாய்விக்கஎன்னை 'இவன் என் கணவன்,' 'இது என்குழந்தை' 'இது என் ஊர்,' 'இப்பசுக் கூட்டம், கோபர்கள், இந்நாடு எல்லாம் எனது,' 'நான் கோபர்த் தலைவனுடைய மனைவி' என்றிவ்வாறு எண்ணச்செய்கிறதோ, அதே பொருள் என்னுயிரைக் காக்குமாக!"

இவ்வாறு பிரமித்து அவள் எண்ணிக்கொண் டிருக்கும்போதே, கண்ணன் தனது வைஷ்ணவ மாயையைப் பரப்பித் தன் வாயை மூடினர். கண்ணனது உண்மைப் பிரபாவத்தி லீடுபட்டுக்கொண்டிருந்த யசோதை கனவு கண்டு திடுக்கிட்டெழுந்தவள் போலத் தன்னுணர்ச்சியடைந்து கண்ட காட்சியை முற்றும் மறந்துவிட்டாள். ஸர்வ புவனங்களுக்கும் தாயானவனைத் தம் மகனாகவே அவள் எண்ணினாள். என்ன பேதமை! அது என்ன ஆச்சர்யம்! தாயன்பிற்கு மயக்கமே உயிராய் விளங்குமோ!

: : மரகதவல்லி : :

இஃது பஞ்சரத்தினம் என்னும் அரிய நூலின் ஆசிரியர் ப. கோவிந்தசாமிராஜா அவர்கள் இயற்றியது.மரகதவல்லி, அநேகம் பதிப்புகள் வெளிவந்திருப்பதே இதன் பெருமையை நன்கு விளக்கும். தமிழ் அபிமானிகள் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றது. இரு பாலாரும் வாசிக்கத்தகுந்தது. எளிய நடையில் எழுதப்பெற்றது. பள்ளிக் கூடங்களில் உபபாடமாக வைக்கத்தகுந்தது. விலை அணா 8:
போதினிச் சந்தாதார்க்கு அணா 6.

ஆடுங்காலம் தலைகீழாய் விழுந்தாலும் கூடும் புசிப்புதான் கூடும்

ஆறுமுக நாவலர் ✓

ARUMUKHA NAVALAR

ஆறுமுக நாவலர் என்பவர் தமிழுலகத்திலே தமிழையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்த பெரியார்களுள் ஒருவர். அவரளவு சிறந்தவர் சென்ற இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளில், இத்தமிழ் நாட்டில் ஒருவரும் இருந்திலரென்று ஒருதலையாகச்சொல்லலாம். அவ்வளவு சிறந்தார் ஒருவருடைய பிறப்பு வளர்ப்புக்களையும்சொற் செயல்களையும் அறிவது யாவர்க்கும் பெரும் பயன் தருமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

நமது தமிழ் மொழியில், கல்வி முதலியவற்றாற் பெரியாருடைய சரிதங்களைக் கூறும் நூல்கள் இல்லாமை ஒரு பெருங்குறை. இத்தமிழ் நாட்டில் சிறந்து விளங்கிய அரசர், புலவர், கணிதர், மருத்துவர்களுள் எவரைப் பற்றி நமக்கு என்ன தெரியும்? சிற்சிலரைப் பற்றி, ஆதாரமற்றவைகளும் நம்பத் தகாதவைகளுமான சிற்சில பழங்கதைகள் தெரியுமேயன்றி, உண்மைச் சரிதமென்று உறுதியாய்க் கூறத்தகுந்தவை எவையேனுந் தெரியுமா? திருவள்ளுவர், திருத்தக்கதேவர், கம்பர், சேக்கிழார் முதலிய புலவர் பெருமான்களுடைய சரிதங்களில் உண்மையாக நாம் அறிந்தவை யாவை? திருத்தக்கதேவரைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. திருவள்ளுவரையும் கம்பரையும் பற்றி வழங்குங் கதைகளுள் ஒன்றேனும் தக்க ஆதாரமுள்ளதன்று. சேக்கிழாரைப்பற்றி ஒரு புராணமுண்டு. அப்புராணமும் அவர் காலத்துச் செய்ததன்று. அதனால், அது சேக்கிழாரைக்கொண்டு பெரிய புராணம் பாடுவித்த சோழன் எவனென்றே தெளிவாகக் கூறவில்லை; சேக்கிழார்பெரியபுராணம் பாடிய விஷயம் ஒன்றேயன்றி மற்றொன்றும் அதுகூறவுமில்லை. அன்றியும், சேக்கிழார் தமது புராணம் அரங்கேறியது "அநபாயனசபை"யில் என்றுகூற, அதுதில்லையில் "வள்ளலார்திருநடஞ்செய் மன்றின் முன்றில்" என்று கூறுகின்றது. இதனால் அஃது எவ்வளவு நம்புதற்கிடமானது என்பது தெரியவில்லை.

மேற்கூறிய புலவர்களெல்லாம் பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் இருந்தவர்கள். அக்காலத்தில் புலவர் முதலானவர்களுடைய ஜீவிய சரிதம் எழுதும் வழக்கமிருக்கவில்லை; அதனை ஒரு பொருளாக நமது புலவர்கள் மதிக்கவுமில்லை. அவர்கள் அரசர் முதலானவர்மேல் பிள்ளைக் கவியும் கோவையும் பாடிச் சன்மானம் பெறுதலையே பெருங்காரியமாக எண்ணினர்களன்றி, அரசர்களுடைய அரசியலையும், வீரச் செயலையும் உள்ளபடி எழுதித் தமது வழித்தோன்றுவார்க்கு அறிவும் ஆநந்தமும் விளைக்கக்கருதினரில்லை. முற்காலத்துப்புலவர் கதி இங்ஙனமாக, பிற்காலத்துப் புலவர் வரலாறு ஏதேனும் எழுதப்பட்டுளதோவெனின், அதுவுமில்லை. வில்லிபுத்தூரர், கச்சியப்பர், பரஞ்சோதி முனிவர், சிவஞான முனிவர் முதலிய புலவர்களது சரிதந்தான் நமக்கு யாது தெரியும்? இவர்களையும் சில நூறாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தவரென நீக்கி, ஐம்பது அறுபது வருடங்கட்கு முன்னிருந்த புலவர்கண் மாட்டுத் திரும்புவோமாயின், அவர்கள் கதியும் அவ்வாறாகவேதான் இருக்கின்றது. சிதம்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகளும், திரிசிரபுரம் மீனாக்ஷி சுந்தரம்பிள்ளையும் ஐம்பது அறுபது வருடங்கட்குமுன் னிருந்த புலவர்கள். அவர்களுடைய சரிதந்தான் உள்ளபடி யாரால் எழுதப்பட்டுளது? ஒருவராலுமில்லை.

ஆறுமுக நாவலர் ஏறக்குறைய நாற்பது வருடங்கட்குமுன் னிருந்தவர். ஏனைய புலவர்களுடையசரிதம்போல் அவருடையசரிதம் முற்றும் மறையாது அவரது மாணாக்கர்முதலியோர் முயற்சியால் சிறிது தெரிவதாயிற்று. முதலில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வே. கனகரத்தினம் பிள்ளை என்பவர், 1882-ம் ஆண்டில், **நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்** என்று ஒரு சிறு புத்தகம் எழுதி வெளியிட்டனர். இது நாவலர் சரிதத்தில் முக்கியமானவைகளை எடுத்துச்சொல்லிச் செல்லுகின்றது. இச்சிறு புத்தகம் இப்போது கிடைப்பது அரிது. இரண்டாவதாக, 1898-ம் ஆண்டில் சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவான் ம-ா-ா-ஸ்ரீ இராமசாமிக் கவிராயர் குமாரரான அருணாசலக்கவிராயர் நாவலர்சரித்திரத்தை விருத்தப் பாவினால் 361 செய்யுள் கொண்ட ஒரு சிறு நூலாக இயற்றி வெளியிட்டனர். இது மேற்கூறிய கனகரத்தினம் பிள்ளை எழுதிய வசனநூலையே பெரிது மொட்டிச் செல்லுகின்றது; இனிய நடை வாய்ந்தது; செய்யுணடை விரும்புவோர்க்கு

...டுதவுமா குருக்களே என்றால், கொம்பும் குளம்பும் தவிரச் சமூலமும் ஆகும் என்கிறார்.

மிக்க இன்பந்தரத் தக்கது. மூன்ருவதாக, 1914-ம் ஆண்டில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சி. செல்லையா பிள்ளை என்பவர் "ஆறுமுக நாவலரவர்கள் சரித்திரச் சுருக்கமும் அவர்களியற்றி யருளிய தனிப்பா மாலையும் *" என்ருெரு சிறு புத்தகமெழுதி வெளியிட்டனர். இது கனகரத்தினம் பிள்ளை எழுதிய சரித்திரத்துக்குச் சுருக்கமாயுள்ளது; நாவலருடைய படம் அமையப்பெற்றது; நாவலரை நேரிற் காணுதவர்கள் அவருடைய சாயலையும் தோற்றத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்கு இன்றியமையாதது. நான்கு வருடங்கட்கு முன்னே அச்சிடப்பட்டதாதலின் இதன்பிரதிகள் * இப்போது அகப்படும். இம்மூன்று புத்தகங்களும் நிரம்பிய விஷயமுள்ள அன்மையின், நாவலருடைய தமையனுர் புத்திரரான ஸ்ரீமத் கைலாசபிள்ளையவர்கள் நாவலர் சரித்திரத்தை இயன்றவரை விரிவாயெழுதி அச்சிட்டு வருகின்றனர். அது விரைவில் வெளிவரும். இனி நாவலர் சரிதத்தை நாமும் இங்கே மிகச் சுருக்கி வரைகுதும்.

ஆறுமுகநாவலர். இலங்கையின் வடபாகமாகிய யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நல்லூரிலே, வேளாளர் குலத்திலே, சகவருஷம் 1745-குச் சரியான சித்திரபானுவருஷம் மார்கழிமீ 5-ந்தேதி (18-12-1822) புதன்கிழமை பிறந்தனர். இவர் தந்தை பெயர் கந்தப்பிள்ளை; தாயார் பெயர் சிவகாமி யம்மை. இவர் உரிய வயதில் வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் பெற்று, முதலில் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரிடத்தும், பின்னர் வேலாயுத முதலியாரிடத்தும், அதன் பின்னர்ச் சேனுதிராய முதலியாரிடத்தும், கடைசியாக மனப்புலி சரவணமுத்துப்புலவரிடத்தும் தமிழ் கற்றுக்கொண்டனர். இவர் ஜயவருஷம் (1834), அஃதாவது தமக்குப்பன்னிரண்டாம் வயதில், பீற்றர் பார்சிவல் (Peter Percival) துரையுடைய இங்கிலீஷ் வித்தியாசாலைக்கு இங்கிலிஷ் கற்கச்சென்றனர். நாலைந்து வருஷம் இங்கிலீஷ் கற்றபின் அவ்வித்தியா சாலையிலேயே ஒருபாத்தியாயராயமர்ந்தனர். பின்னர்ப்பிலவ வருஷம் (1841), அஃதாவது தமக்குப் பத்தொன்பதாம் வயசில் பார்சிவல்துரைக்குத்தமிழ்ப் பண்டிதராயினர்.

பார்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதராய் இருந்து பைபிளின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பைத் திருத்திக்கொண்டுவருங் காலத்தில், தமது வேலையை இயன்றவரை நன்ருகச் செய்ய வேண்டி, இவர் பைபிளையும் அதற்குக் கிறிஸ்து மதாசாரியர்களாலே செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்களையும் கற்றுக் கொண்டார். அதனுல் இவருக்குப் பைபிளிலேசிறந்தஞானமுண்டாயிற்று. அதிலே அவருக்குண்டான அறிவளவு அறிவுகிறிஸ்துமதபிரசாரகர்களான பாதிரிமார்களில் பலருக்கு இருந்ததில்லை. இவ்வாறு பைபிளை ஆராயுங்காலத்தில் அதிலுள்ள குற்றங்களை யெல்லாம் செவ்வனே தெரிந்து கொண்டார். அதனேடு பாதிரிமார்கள் ஏதிலரைக் கிறிஸ்தவர்களாக்குதற்குச் செய்யும் உபாய்ங்களையுமெல்லாம் நன்ருக அறிந்து கொண்டார். பெரும்பாலும் இந்த உபாயங்களினுலே யாழ்ப்பாணத்திலே கல்வியறி வில்லாதவர் களிடத்தே, பரமதமாகிய கிறிஸ்துமதம் பரம்புதலையும்,சுவமதமாகிய சைவசமயங் குன்றுதலையும் கண்டார். அப்போது இவர் சைவர்கள் கல்வியறிவு இல்லாமையினுலும், சமயநூலுணர்ச்சி இல்லாமையினுலும் கிறிஸ்தவர்களாகிருர்களென்றும், கிறிஸ்துசமயிகள் பெரும்பாலும் தங்கள் சமயநூலைத் தாங்கள் கற்றும், வெகு திரவியங்களைச் செலவழித்துப் பாடசாலைகளைத் தாபித்துப் பிறருக்குக் கற்பித்தும், தங்கள் ஆலயங்களிலும் பிறவிடங்களிலும் யாவருக்கும் போதித்தும் வருகிறபடியினுலே, அவர்கள் சமயம் வளர்ந்தோங்கி வருகின்றதென்றும், சைவசமயிகள் சைவநூல்களைக் கல்லாமையினுலும் எங்கேயாயினும் சிலர் கற்ருலும் அவர்கள் பிறருக்குக் கற்பித்தலும், யாவரும் எளிதில் அறிந்து உய்யும்படி சமயாசாரங்களைப் போதித்தலும் இல்லாமையாலும் சைவசமயம் வரவரக் குன்றுகின்றதென்றும் அறிந்தார். ஆதலால், தமிழ்நாடெங்கும் பாடசாலைகளைத் தாபித்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சமயநூல்களையும், அவைகளுக்கு வேண்டும் கருவி நூல்களையும், இம்மை மறுமைப் பயன்களுக்குத் துணைக்காரணமாயுள்ள பொருளை ஈட்டுதற்கு வேண்டும் லௌகிக நூல்களையும் கற்பிக்கவேண்டு

* இதன் விலை அணுஎட்டு; கொழும்பு, புதுச்செட்டித் தெரு, 386 நெம்பருள்ள வீட்டில், C. வேலாயுதன் என்பவரிடம் விலைக்கு அகப்படும்.

ஆடு நனைகிற தென்று கோனுய் அழுகிறதாம்.

...மென்றும், திருக்கோயில்கள்தோறும் சனங்களுக்குச் சமயநெறியைப் போதிப்பிக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணினார். இக்காரியங்களைச் செய்பவருக்கும் செய்விப்பவருக்கும் சமய நூலுணர்ச்சி இன்றியமையாதது என்று கொண்டு தமது சமயநூலுணர்ச்சியை விருத்தி செய்ய விழைந்து, சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களை முன்னையிலும் அதிக கவனமாகக் கற்றார். அவைகளைச் சந்தேக விபரீதமறத் தெளிதற்கு அவற்றின் முதனூல்களாகிய சிவாகமங்களைக் கற்றறிதல் அவசியம் என்று கண்டு, அவைகளைப் படிக்க முயன்று, சிலநாட்களுள் சம்ஸ்கிருத நூல்களை வாசிக்கவும் அவற்றின் பொருளை விளங்கவுந் தாமே கற்றுக்கொண்டார். இவ்வாறு தமதறிவை விருத்திசெய்து கொண்டதனால், சம்ஸ்கிருதம், தமிழ், இங்கிலிஷ் என்னும் முப்பாஷைகளுந் தெரிந்தவர் எனவும், சைவசித்தாந்த சாஸ்திரத்தில் வல்லவரெனவும் பெயரெடுத்தார். அதனால், யாவரும் இவரை நன்கு மதித்து மரியாதை செய்யவும் தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயங்களை இவரிடத்தில் கேட்டறியவும் தலைப்பட்டார்கள்.

இக்காலத்தில் இவர் கருவி நூல்களையும் சமய நூல்களையும் சிலருக்குக் கற்பிக்க எண்ணங்கொண்டு, பிள்ளைகளைச் சேர்த்து விசுவாவசு வருஷம் (1846) தைமாதம் முதலாகக் காலையிலும் மாலையிலும் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். பின்னர்ச் சைவசமயத்தின் உண்மைகளையும், சமயாசாரங்களையும், சநாதன தருமங்களையும் சனங்களுக்குப் போதிக்கவிரும்பி, வண்ணார் பண்ணைச் சிவன் கோயிலிலே பிலவங்கவருஷம் (1847) மார்கழிமாதம் 18-ந் தேதி தொடங்கி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் சைவப் பிரசங்கம் செய்து வந்தார். இவர் செய்த பிரசங்கங்கள் பாதிரிமார் செய்யும் பிரசங்கங்களினும் கடினமான விஷயங்களாயும் பலநூல்களின் சாரங்களாயும், காதுக்கு இனியனவாயும், கேட்போருக்கு இனிது விளங்குவனவாயும் இருந்தமையால், சனங்களெல்லாம் அதிக ஊக்கத்தோடும் அன்போடும் வந்து கேட்பாராயினர். இப்பிரசங்கங்களைக் கேட்டவர் பலர், சைவசமயத்தின் இலக்கணம் இதுவென்றும், சைவ சமயிகள் வழிபடுங் கடவுளின் இலக்கணம் இதுவென்றும், சைவசமயிகள் அத்தியாவசியகம் தரிக்கவேண்டிய சின்னங்கள் இவை என்றுமறிந்து, மாமிசபோசனம், மதுபானம் முதலியவைகளை விலக்கி, சமயதீக்ஷை பெற்றுக் கிரமமாகச் சந்தியா வந்தனம் செய்து, உருத்திராக்கந் தரித்துச் சிவாலய தரிசனம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்; தேவார திருவாசகங்களைக் கற்றுக் கடவுளைத் தோத்திரிக்கத் தொடங்கினார்கள்; பாதிரிமார்கள் சைவ சமயத்தை இழித்துக் கூறுவனவற்றுள் ஒன்றும் உண்மையன்று என்று அறிந்து கொண்டார்கள். இவ்வாறு யாழ்ப்பாணம் முழுதும் கிறிஸ்து சமயங் குன்றச் சைவசமயம் தலையெடுத்தது.

பின்னர் நாவலர், 1848-ம் ஆண்டுக்குச் சரியான கீலக வருஷம் ஆவணிமாதம் வண்ணார் பண்ணையிலே பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்க் கல்வி கற்பிக்கவும் சமய வுணர்ச்சி புகட்டவும் வேண்டி, சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை என்று பெயரிட்டு ஒரு தமிழ்ப்பாடசாலை ஸ்தாபித்தார். இந்தவித்தியாசாலையை முதலில் அவர் ஊரிலே பிடியரிசி தண்டியும், தமது மாணாக்கர் சிலரைக்கொண்டு வேதனமில்லாது படிப்பித்தும் நடத்தினார். அடுத்த சௌமிய வருஷம் (1849) தமது வித்தியாசாலையிலேகல்விகற்கும் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிப்பதற்குச் சில புத்தகங்களைப் புதிதாயெழுதியும் சில பழைய புத்தகங்களைப் பிழையின்றித் திருத்தியும் அச்சிடுவதற்கும், கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள் சைவசமயத்தைத் தூஷித்து எழுதிப் பரப்பும் துண்டுப் பத்திரிகைகளுக்கும் புத்தகங்களுக்கும் மறுப்பு எழுதி அச்சிடுவதற்குமாகச் சென்னபட்டினம் சென்று அச்சுயந்திரம் வாங்கி வந்து, **வித்தியாநுபாலன** யந்திரசாலை எனப் பெயர் கொடுத்து ஓர் யந்திரசாலை ஸ்தாபித்தார். இந்த அச்சுயந்திரசாலையிலே இவர் தாமியற்றிய பாலபாடம், சிவாலய தரிசன விதி, ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தனுரை, திருமுருகாற்றுப்படை யுரை, திருச்செந்தினிரோட்டக யமகவந்தாதியுரை, பெரிய புராண வசனம் முதலிய புத்தகங்களையும், சைவதூஷண பரிகாரம், வச்சிரதண்டம், சுப்பிரபோதம் முதலிய கிறிஸ்துமத கண்டனங்களையும் அச்சிட்டதன்றி, கொலைமறுத்தலுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை முதலியவைகளையும் சுன்னாகத்து முத்துக்குமார கவிராசர் இயற்

ஆட்டில் ஆயிரம், மாட்டில் ஆயிரம், வீட்டிலே காண்டி பால் இல்லை.

றிய ஞானக்கும்மி, யேசுமத பரிகாரம் என்னும் நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். இந்நாட்களில் இவர் கிறிஸ்து மதத்தைக் கண்டித்து அதைப் பரவவிடாயல் செய்த முயற்சிகள் அதிகம். அவற்றிற்குக் கிறிஸ்துமத பாதிரிமார்களே தக்க சான்றாயிருக்கின்றனர். அவர்கள் 1855-ம் ஆண்டில் உவெஸ்லியன் மிஷன் ரிபோர்ட்டில் (Wesleyan Mission Report)-எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாயிருக்கும். இந்நாளில் நாவலர் தோன்றி இவ்வாறு கிறிஸ்து மதத்தைக் கண்டித்துச் சைவ சமயத்தின் உண்மையைப் பிரசங்கியாவிடின், யாழ்ப்பாணம் முழுதும் இப்போது கிறிஸ்தவ நாடாயிருக்கும்.

சில வருடங்களின் பின் வண்ணார் பண்ணையிலே ஸ்தாபித்த அச்சுயந்திரசாலை தமது வேலைக்குப் போதாமையால் அதனை விற்றுவிட்டுக் காலயுக்தி (1858) வருஷத்தில் சென்னைக்குச் சென்று அங்கே வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை என்ற பெயரோடு ஓரச்சுயந்திரசாலை ஸ்தாபித்துத் தமது புஸ்தகங்களை அச்சிடுவாராயினர். இந்நாளில்தான் இராமநாதபுரம் பொன்னுச்சாமித் தேவர் கேள்விப்படி திருக்குறள், திருக்கோவையார், தருக்க சங்கிரகம் முதலியவற்றை இவர் பரிசோதித்து அச்சிட்டது. இவ்வேலைகளுக்காகச் சென்னபட்டினத்தில் சிலவருடம் தங்கிப் பின்பு துர்மதி (1861) வருஷம் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினர். பின்பு ருதிரோற்காரி (1863) வருஷம் இந்தியாவிற்குச் சென்று, ரத்தாக்ஷி (1864) வருஷம் ஐப்பசிமாதம் சிதம்பரத்தில் ஒரு வித்தியாசாலை ஸ்தாபித்துவிட்டுச் சென்னை சென்று சில நூல்களுக்கு உரைகள் எழுதியும் சில நூல்களைப் பரிசோதித்தும் அச்சிடுவராயினர். இக்காலத்தில்தான் சேதுபுராணம், தொல்காப்பியம் சேனாவரையம், இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி முதலிய நூல்களைப் பரிசோதித் தச்சிட்டதும், சைவசமயநெறி, கோயிற்புராணம் முதலியவைகளுக்கு உரை எழுதி அச்சிட்டதும். சென்னையில் வசிக்கும்போது சைவப் பிரசங்கங்களும் முறையாகச் செய்துகொண்டிருந்தனர். சென்னையில் நாலைந்து வருஷம் கழித்துவிட்டுச் சுக்கில (1869) வருஷம் ஊருக்குத் திரும்பினர்.

பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தி லிருந்துகொண்டு நன்னூற் காண்டிகையுரை, சைவவினாவிடை முதலிய நூல்களை இயற்றியும், கோப்பாய், புலோலி முதலிய இட[illegible]களில் வித்தியாசாலைகள் ஸ்தாபித்தும், கோயில்களைச் சீர்திருத்தியும், ஊருக்கு நன்மை பயக்கும் பலகாரியங்களைச் செய்தும், பிரமாதி (1879) வருஷம் சிவபதமடையும் வரையும் எப்போதும்பொது நன்மைக்காகவே பாடுபட்டு வந்தார்.

இவரிடத்தில் சமயாபிமானம், தேசாபிமானம், அஞ்சாமை, ஆண்மை, பரோபகாரசிந்தை முதலிய நற்குணங்கள் சிறந்துவிளங்கின. இவருடைய சமயாபிமானம் இவரெழுதிய சைவதூஷண பரிகாரம் என்னும் நூலைப் படிப்பதனாலும், அஞ்சாமை முதலிய மற்றைய குணங்கள் ஸ்ரீமான் கைலாசபிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்ட இவருடைய சரித்திரத்தைப் படிப்பதனாலும் இனிதுவிளங்கும்.

நிலத்தன்மைப் பரிசோதனை

SOIL : ITS STUDY

யாதொரு நிலத்தைத் தெரிந்தெடுக்கையிலாவது அதைப் பயிரிடப் பிரவேசிக்கையிலாவது, அதிலிருந்து எவ்வளவு பலனடையப் பயிரிடுகிறவனுக்குச் சுதந்தரமிருக்கிறதோ அவ்வளவுமட்டில் பலனை யடைவதற்காக அவன் தன்னுடைய நிலத்தில் என்னென்ன விதமான மண் இருக்கிறதோ அதைப் பரிசோதித்து அறிந்துகொள்ள முதலில் ஆரம்பிக்கவேண்டியது.

இனிமேல் அவன் செய்யப்போகிற காரியங்களுக்கெல்லாம் இது முக்கிய ஆதாரமாயிருக்கிறது. அவன் தன்னுடைய நிலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பாகத்திலும் உண்டாக்கத்தக்க பிரயோசனங்களையும் அதை எப்படித் தனக்கு

ஆட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் இரண்டு கொம்பு, ஐயம்பிடாரிக்கு மூன்று கொம்பு.

அனுகூலமாகப் பொருத்திக் கொள்வதோ அதையும், எவ்வளவு புத்தி நுட்பத்தோடு தெரிந்துகொண்டு வேலை செய்கிறானோ அதற்குத் தக்கபடி அநேகமாய்ப் பலனடைவான். தன்னுடைய நிலத்தைச் சேர்ந்த அந்தந்தப் பாகங்களின் குணகுணங்கள் இன்னின்னவென்பதையும், அவைகளை இன்னின்ன விதங்களாகச் சீர்திருத்துவதென்பதையும், அதற்கு இன்னின்ன பயிர் மிகவும் தகுதியானதென்பதையும் அவன் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது. இப்படி அவன் அறிந்துகொள்ளுவதினால் உண்டாகிற பிரயோசனமென்னவென்றால், ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான குணங்களையாவது, ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட குணங்களையாவது உடைய நானாவிதமான மண்ணை ஒன்றாய்க் கலந்தாகிலும், நிலத்திற்கு முன் இருந்த குணத்தை மாற்றுவதற்காக அனுகூலமாயிருக்கும்பொருட்டு, தாவர வஸ்துக்களையாவது தாதுவர்க்கங்களையாவது சேர்த்தாகிலும் அவன் தன்னுடைய நிலத்திலுள்ள மண்ணின் குணத்தை மாற்றிக்கொள்ளக் கூடியவனாவான். புலங்களில் விதை விதைப்பதற்கு முன்பாவது நாற்று நடுவதற்கு முன்பாவது அவைகளிலுள்ள மண் என்ன இலக்ஷண முடையதாயிருக்கிறது, அல்லது என்ன ஸ்திதியி லிருக்கிறதென்று சற்றே யோசித்துப் பார்ப்பவர்கள் பயிரிடுபவர்களுக்குள்ளே எத்தனை பேர்? புலத்திலுள்ள மண்ணின் சாராம்சத்துக்குத் தக்கபடி அதற்கு என்ன மாதிரியான எருவை எவ்வளவு மட்டில் போடவேண்டியதோ அவ்வளவை அந்தப்படி போடுகிறவர்கள் எத்தனை பேர்? புலத்திலுள்ள மண்ணின் சாராம்சத்துக்குத் தக்கபடி தங்களுடைய தானியங்களை விதைக்கிறவர்கள் எத்தனை பேர்? தங்களுடைய புலங்களை யெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துவிட்டால் ஒரே தன்மையான இந்திரிய வஸ்து (organic matter) என்று சொல்லப்படுகிற புல் பூண்டு பிராணி இவைகளின் சம்பந்தமான வஸ்துக்கள் அந்தப் புலங்களிலிருக்காமற் போகலாமென்பதை யோசிக்கிறவர்கள் எத்தனை பேர்?

நிலத்திலுள்ள மண்ணில் பெரும்பாலும் தாவரவஸ்துக்கள் அடங்கியிருந்தாலும் இருக்கலாம்; அப்படிக்கில்லாவிட்டால், பெரும்பலும் தாதுவர்க்கங்கள் அடங்கியிருந்தாலும் இருக்கலாம்; அதற்குத் தக்கபடி அந்தந்த நிலத்தின் விளைச்சலும் அநேகமாய்ப் பேதப்பட்டிருக்கும், புல் பூண்டு முதலிய தாவரவஸ்துக்கள் அழுகி மட்கித் தாதுவர்க்கத்தைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களானாலன்றி மற்றப்படி பயிரைப் போஷிப்பதற்கு ஏற்ற ஆதாரமாகாது. மிகவும் விலையுயர்ந்த நிலங்களாயிருந்தபோதிலும், அவைகள் எவ்வளவு வளப்பமாயிருக்கக் கூடியதோ, அந்த ஸ்திதிக்கு அவைகளைக் கொண்டுவரவேண்டுமானால் சாதாரணமாய் யாதொரு நிலத்தைப் பண்படுத்தி எருப்போடுவது போலல்லாமல், சற்றேறக்குறைய அவைகளில் ஏக்கரா ஏக்கராவாய் அநேக பாகங்களை விசேஷமாய்ச் சீர்திருத்த வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு விதமான மண்ணையும் என்னென்ன முகாந்தரங்களைக் கொண்டு என்னென்ன விதங்களாய்ச் சீர்திருத்தக்கூடுமோ அப்படிப்பட்ட எல்லா விஷயங்களையும் பயிரிடுகிறவன் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டியது. மேலும் யாதொரு நிலம் வளப்பமுள்ளதாயிருந்தபோதிலும் விளைச்சலுக்கு யோக்கியதை யில்லாததா யிருக்கக்கூடும். அநேக புலங்கள் சுவல்பமான பயிர்கூட விளைவதற்கு யோக்கியதையற்றதா யிருந்தபோதிலும் வளப்பமா யிருப்பதற்கு வேண்டிய அம்சங்கள் மாத்திரம் அவைகளில் ஏராளமா யிருக்கக்கூடும். ஆகவே, நன்றாய் யோசித்துப் பார்க்கும்போது யாதொரு நிலத்திலே வளப்பத்திற்கு வேண்டிய அம்சங்கள் மாத்திரமே இருப்பதினால் அந்த நிலம் வளப்பமுடையதாக மாட்டாது; ஆனால் அந்த அம்சங்கள் என்னென்ன மாதிரியாய் எவ்வளவு கலந்திருக்க வேண்டியதோ அந்தப்படி யிருந்தால்தான் அந்த நிலம் வளப்பமுடையதாகும். இப்போது எடுத்துக் காட்டப்பட்ட இந்த விஷயந்தான் சற்றேறக்குறைய விவசாய சாஸ்திர முழுமைக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிறது. யாதொரு நிலத்தைப் பயிரிட ஆரம்பிக்கிறவனுக்கு அந்த நிலத்தின் வளப்பமும் பிரயோஜனமும் இலேசாய்க் கிடைக்கத் தக்கதல்ல; அதனால் அவன் பிரயோசனப்படுவதற்கு முன்பாக அவன் அத்தோடு அநேகமாய்ப் போராடி உழைப்பெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியவனா யிருக்கிறான். வளப்பத்திற்கு வேண்டிய மேற்படி

ஆட்டைக் காட்டி வேங்கை பிடிக்கப் பார்க்கிறான்.

அம்சங்களி லெதுவுமே யாதொரு நிலத்தி லில்லாமலிருந்து, என்னென்ன எருக்கள் அல்லது நிலவளப்பத்தை யுண்டாக்கத்தக்க வஸ்துக்கள் அந்த நிலத்தில் போடப்படுகிறதோ அதற்குத் தக்கபடி விளைவுமாத்திரம் விளையுமானால் எனவே போடப்பட்ட எருக்கள் உருமாற்றப்பட்டு, புல்லாகவாவது தானியமாகவாவது வேர் கிழங்காகவாவது விளைவதற்குத் தகுதியான வஸ்துசோதனை சாலையைப்போல் (Laboratory) மாத்திரம் அந்த நிலம் வாஸ்வதத்தில் இருக்குமானால் அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் பயிரிடுவதினாலே அதில் போடுகிற முதலுக்கும் விளைகிற விளைவுக்கும் சரிக்கட்டிப்போய் விடும்; யாதொரு இலாபமும் கிடைக்கமாட்டாது. போட்டமுதலுக்கு மேல் யாதொரு இலாபமுங் கிடைக்காவிட்டாலும் சேர்த்துவைத்துக் கொள்வதற்கு யாதொன்றும் மிகுதியா யிராவிட்டாலும் பயிரிடுகிறவன் பிழைப்பதற்கு வழியில்லையாதவால் விவசாயத்தொழில் கட்டுப்படியாகமாட்டாது. பயிரிடுகிறவன் நிலத்திலிருந்து எவ்வளவு பின்னால் அடைய விருப்பங்கொள்ளுகிறானோ, அவ்வளவையும் முன்னதாகவே லத்தில் போடவேண்டியவனா யிருந்தால், அப்படிச்செய்வது அவனுக்கு அசாத்தியமான காரியமானபடியினாலே அவன் பயிரிடுகிற வேலையை ஆரம்பிக்கப் போகிறதேயில்லை. ஆனால் வளப்பத்திற்குவேண்டிய அம்சமிராத நிலம் கிடையவே கிடையாது. அநேகமாய் எல்லா நிலங்களிலுமே வளப்பத்திற்கு வேண்டிய சகல அம்சங்களும் எந்தக் காலத்திலும் குறைவுபடாத அளவுக்கு இருக்கின்றன. ஆனால் பயிரின் வேர் அடிவரையில் இறங்கி நிலத்தின் சாரத்தைக் கிரகித்துப் பலனடைவதற்காக நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்குப் அதில் ஒன்றாய்க் கட்டிப்போய்ப் பிரயோசனப் படாமலிருக்கிற சாராம்சங்களைப் பிரயோசனப்படும்படி செய்வதற்கும் அதை நன்றாய்ப் பரிசோதித்து நுட்ப புத்தியோடு பிரவர்த்திக்க வேண்டியதா யிருக்கிறது.

✓ கல்விக் குறிப்புகள்

Educational Notes

சென்னையில் வித்யா இலாகா அதிகாரி னின் மாறுதல்

சென்ற நாலரை வருஷங்களாக இச்சென்னை இராஜதானியில் வித்யா இலாகாவில் தலைமை வகித்த கனம் ஸ்டோன் துரையவர்கள் இந்த மாதம் 9-ம் தேதி தமது வேலையை ராஜிவைத்துப் பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்டு ஜன்மதேசம் போகிற சங்கதியை அபிமானிகளுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறோம். கனம் ஸ்ரீமானவர்கள் நமது மாகாணத்தில் சுமார் 33 வருஷங்கள் வேலை பார்த்திருக்கின்றனர். 1886-ம் ௵ ஜனவரிமீ 4௳ இவர் சைதாப்பேட்டை உபாத்தியாயர்களின் பள்ளிக்கூடத்துத் தலைவராக நியமனம் பெற்றார். நான்கு வருஷங்களுக்கு அப்பால் இவர் கும்பகோணம் காலேஜ் தலைவராகவிருந்தனர். 1894-ல் சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் "இங்கிலீஷ்" உபன்யாஸகராக நியமனம் பெற்று, அடுத்த வருஷத்தில் அதே காலேஜின் உதவித் தலைவரானார். 1898-ல் ராஜமஹேந்திரக் காலேஜில் தலைவராகச் சென்று, அடுத்த வருஷத்தில் மேல் வட்டம் பள்ளிக்கூட இன்ஸ்பெக்டராகக் கோயம்புத்தூருக்கு மாற்றப்பட்டார். மறுபடியும் 1900-ல் ராஜமஹேந்திரத்துக்கும் 1902-ல் சைதாப்பேட்டைக்கும் மாற்றப் பட்டார். 1903 ஐரோப்பிய பள்ளிக்கூடங்களின் இன்ஸ்பெக்டராகநியமனம்பெற்று, பின் 1907-ல் சென்னைக் காலேஜின் தலைவரானார் பிரதமக் கல்வியை விருத்தியாக்கும் விஷயமாகச் சில காலம் இவர் பிரத்யேகமான உத்தியோகத்தையும் வகித்திருந்தனர். 1914 ல வித்யா இலாகாவின் தலைவராக நியமனம் பெற்றார். ஆகவே இவருக்கு, வித்யா இலாகாவில் பொறுப்பேறிய உத்தியோகங்களிலெல்லாம் பரிசயமுண்டு. வித்யா விஷயமாக இவர் செய்திருக்கும் நற்காரியங்களை யெழுதவும் எடுத்துச் சொல்லவும் இங்கு இடம்போதாது. தயாள குணமும் காட்சிக்கெளிய சுபாவமும், இந்தியர்களிடம் இவர் காட்டிய அனுதாபமும், பொதுவாகக் கல்வி யபிவிருத்தியில் இவர்

ஆட்டைத்தேடி அயலாள் கையிற் கொடுப் ...தைப்பார்க்க, வீட்டைக்கட்டி நெருப்பு வைப்பது நல்லது.

எடுத்துக் கொண்ட சிரத்தையும் ஊக்கமும் நாமெல்லாரும் கொண்டாடக் கூடியவையேயாம். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஸ்ரீமானை நாம் விட்டுப் பிரிவதற்குத் துக்கிக்கிறோமாயினும், இவருக்கு ஸர்வேசுவரன் தீர்க்காயுளையும் திடகாத்திரத்தையும் தந்தருள வேண்டுமென்று நாம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இவர் ராஜி வைத்த ஸ்தானத்தை வகிக்க வரும் ஸ்ரீமான் H. S. டன்கன் துரையவர்களுக்கு நாம் சந்தோஷ சித்தராய் நல்வரவு கூறுகிறோம். இவர் நமக்குப் புதியவரன்று. வித்யா இலாகாவில் இவருக்குப் பரம்பரையான அனுதாபமுண்டு. இவருடைய பிதா இந்த இராஜதானியிலேயே வித்யா இலாகாவில் உத்தியோகம் வகித்துப் புகழைக் கட்டிக் கொண்டுபோன ஸ்ரீமானவர். ஆகவே, இவர் ஸ்ரீமான் ஸ்டோன் துரை தொடங்கிய காரியங்களை இடையறாமல் பூர்த்திவித்துக்கீர்த்தியைக் கைக்கொள்வாரென எதிர்ப்பார்க்கிறோம்.

* * *

அலஹபாத் ஸர்வகலா சாலை.

மேற்படிப்பில் அபிலாஷை கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களில் பலர் சவுகரியக் குறைவால்—அதாவது காலேஜ்களில் இடமில்லாத துர்த்தசையால்—படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, உத்தியோகங்களில் அமர்வதை நாம் அடிக்கடி காண்கிறோம். இதுபற்றியே நமது பிரமுகர்கள் அனைவரும் காலேஜ்களை அதிகமாக்கவேண்டுமென்று அடிக்கடி கவர்ன்மெண்டாரைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்விஷயம் இப்படியிருக்க, அலஹபாத் ஸர்வகலாசாலையார் செய்திருக்கும் காரியத்தைக் கேட்க நமது மனம் வருந்துகிறது. அங்குள்ள காலேஜ்களில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் ஸங்கியை பொதுவாக 45-க்கு மேற்படக்கூடாதென்றும், அவசியமானால் அறுபது வரையில்தான் இருக்கலாமென்றும் ஒரு உத்தரவு வெளிவந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட உத்தரவு நமது இராஜதானியில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காலேஜ்களில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் விஷயம் கீழ்த்தரப் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் விஷயத்தைக் காட்டிலும் முற்றிலும் வேறானது. காலேஜ் மாணாக்கர்கள் பொதுவாக வயது வந்து தங்கள் பொறுப்பைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள். பள்ளிப் பிள்ளைகளின் விஷயத்தில் வேண்டியிருக்கும் கவனம் காலேஜ் பிள்ளைகளிடம் வேண்டிய அவசியமில்லை. இன்னும் காலேஜ் வகுப்புக்களில் மாணாக்கர்கள் அதிகமாகும் அளவுக்கு, உபாத்தியாயர்களுக்கு உற்சாகம் அதிகமாக உண்டாகுமென்பதில் தடையில்லை. ஆகவே, அலஹபாத் ஸர்வகலாசாலையார் செய்த காரியத்தை நாம் ஒப்பவில்லை. காலேஜ்களை அதிகப்படுத்திய பிறகு இப்படிப்பட்ட உத்தரவை வெளியிட்டிருப்பார்களானால் நாம் தடைசொல்லியிருக்க மாட்டோம். துர்த்தசையின் காரணத்தை அகற்றாமல் செய்யும் காரியம் அத்துர்த்தசையை மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் என்பதை அலஹபாத் ஸர்வகலாசாலையார் அறிந்து, இந்த உத்தரவை உடனே ரத்து செய்வார்களென எதிர்பார்க்கிறோம். இவர்களுடைய செய்கை மேல் படிப்பைத் தடைசெய்துவிடும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆகவே, அபிமானிகள் அனைவரும் ஏகோபித்து இந்த உத்தரவு ரத்தாகும்படி முயற்சி செய்யவேண்டும்.

* * *

சென்னை சட்ட ஸபையில் கல்வி விஷயமான ப்ரஸ்தாபம்.

சென்ற மாதம் நடந்தேறிய சென்னைச் சட்ட ஸபையில் வித்யாவிஷயமாக மூன்று பிரேரபணைகள் கொண்டுவரப்பட்டன. கனம் யாகூப் ஹுஸேன் சாயபு பகதூர் அவர்கள், சென்னையிலும் சென்னைக்கு வெளியிலுமுள்ள கவர்ன்மெண்ட் காலேஜ்களில், இண்டர்மீடியட் வகுப்பில் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு இன்னும் அதிகமான இடவசதி செய்து தரவேண்டுமெனக் கேட்டனர். காலேஜ்களில் இடமில்லாதபடியால் மாணாக்கர்கள் மேல்படிப்பை நிறுத்தி விடுவதையும், சிரமப்பட்டுப் படிப்பதையும் நாம் அறிவோம். என்றாலும் இவ்விஷயத்தில் கவர்ன்மெண்டார் வெறுமனே இருந்துவிடவில்லை. சென்ற இரண்டு வருஷங்களுக்குள், அனந்தபூரில் ஒரு காலேஜையும், சென்னையில் மேரி மஹாராணி காலேஜையும், முகம்மதியர்களுக்கென்று ஒரு காலேஜையும் ஸ்தாபித்திருப்பதினின்றும் அவர்கள் இவ்விஷயத்தில் கூடுமானவரையில் சிரத்தை எடுத்து வருகிறார்க

ஆண்டியைக் கண்டால் லிங்கன் என்கிறான், தாதனைக் கண்டால் ரங்கன் என்கிறான்.

ளென்பது விளங்கும். காலேஜ்களை ஸ்தாபிப்பதில், செல்வவான்களும் கொஞ்சம் சிரத்தை காட்டலாமென்று கனம் யாகூப் ஹஸேன் சொன்னதை நாம் ஆமோதிக்கிறோம். காலக்கிரமத்தில் அவர்கள் தனித்தோ, பிறருடன் கூடியோ, காலேஜ்களை ஸ்தாபித்துக் கல்விவிளக்கையேற்றுவார்களென நம்புகிறோம். கனம் இராமய்யங்கா ரவர்கள், "ஸகிண்டரி ஸ்கூல் லீவிங் சர்டிபிகேட்" பரீக்ஷையில் சில பாடங்களில் மாணாக்கர்கள் பெறவேண்டிய 'மார்க்கு'களைக் குறைக்க வேண்டுமென்று கொணர்ந்த தீர்மானத்தைக் கவர்ன்மெண்டார் அங்கீகரிக்கவில்லை. கனம் ரங்காசாரியாரவர்கள், சாஸ்திர விஷயமான நூல்களைத் தமிழில் இயற்றுவதற்குக் கவர்ன்மெண்டார் பணவுதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டனர். இவ்விதமான புஸ்தகங்களை வெளியிடுவது வியாபார முறையாதலால் அது விஷயத்தில் கவர்ன்மெண்டாருடைய பண உதவியை எதிர்பார்ப்பது அழகல்லவென்று ஸ்ரீமான் ஸ்டோன் துரை பதில் சொன்னார். இதை நாம் ஒப்புவோம். என்றாலும் இப்படி புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிப்பதில் பணவுதவியாலல்லாமல் வேறு விதங்களிலும் கவர்ன்மெண்டார் ஒத்தாசை செய்யக்கூடுமென்பதை நாம் எடுத்துக் காட்டுவோம்.

நவராத்திரி விழா

THE NAVARATHRI FESTIVAL

நவராத்திரிவிழா புரட்டாசி மாதத்தில் இந்த இந்துதேசம் முழுவதும் கொண்டாடப்படும். எந்த விழாவையேனும் நாம் கொண்டாடுவதற்கு முன், அந்த விழாவின் தன்மை என்னவென்றும், அது எதன் பொருட்டுக் கொண்டாடப்படுகிறதென்றும், அது கொண்டாடுவதால் வரும்பயன் என்னவென்றும் அறிந்து கொள்வது நல்லதன்றோ? அவ்வாறு ஒரு விழாவின் தன்மை முதலியவற்றை அறிந்து கொள்ளாது அதனைக் கொண்டாடுவதும், "எங்கள் தாதை மூதாதைகள் கொண்டாடி வந்தார்கள்; அதுபோல நாமும் கொண்டாடுகின்றோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டாடுவதும், "அயல் வீட்டார் கொண்டாடுகின்றார்கள். ஊரார் கொண்டாடுகின்றார்கள்; அதனால் நாமும் கொண்டாடுகின்றோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டாடுவதும் அறிவுடை மக்களுக் கழகாகாது. அதனால் இந்த நவராத்திரி விழாவின் வரலாறு யாதென்று ஆராய்வோமாக.

நவராத்திரி என்றால் ஒன்பது இரவு என்று பொருள்படும். ஆசுவின மாதத்தின் முதல் ஒன்பது நாளுமே நவராத்திரி என்று சொல்லப்படும். ஆசுவின மாதம் என்பது சாந்திரமான மாசம். அது நமது புரட்டாசி மாதத்தில் வரும் பூர்வ பக்ஷப் பிரதமையில் தொடங்குவது. ஆகவே புரட்டாசி மாதத்துப் பூர்வ பக்ஷப் பிரதமைமுதல் நவமி வரையிலுள்ள ஒன்பது நாளும் நவராத்திரி எனப்படும். இந்த நவராத்தியில் முதன் மூன்று நாளும் பார்வதி தேவியையும், அடுத்தமூன்று நாளில் லக்ஷ்மி தேவியையும், கடைசி மூன்றுநாளில் சரஸ்வதி தேவியையும் பூசிக்கின்றார்கள். கடைசிமூன்று நாளிற் பூசையும் சரஸ்வதிக்கே உரியதாயினும் ஒன்பதாம்நாட் பூசையையே சரஸ்வதி பூசை என்று விதந்து கூறுவார்கள். இது தென்னிந்தியாவின் வழக்கமாயிருக்கின்றது. வங்காளம் முதலிய வட இந்தியாவில் இந்த ஒன்பது நாளிலும் துர்க்கா தேவியைப் பூசித்து இந்த நவராத்திரி விழாவைத் துர்க்கை பூசை என்று சொல்லுகிறார்கள். துர்க்காதேவி என்பது பார்வதி தேவிக்கு மறுபெயராகும். துர்க்காதேவி மூர்த்தம் பார்வதி தேவியின் உக்கிர மூர்த்தமாகும்.

இந்த நவராத்திரி விழா எதன் பொருட்டுக் கொண்டாடப் படுகின்றதென்பது நன்கு விளங்கவில்லை. புராணங்கள் சொல்வது என்னவென்றால்:—

கிருத யுகத்திலே சுகேது என்றோர் அரசன் இருந்தான். அவன் குடிகளைப் பாதுகாத்தலே தனது பெருங் கடமையாகக் கொண்டு மிகவும் நீதியாக அரசாண்டுவந்தான். அவனுடைய தாயாதிகள் அவன்மேற் பொறாமைகொண்டு அவனை மிகவுந் தொந்தரவு செய்தார்கள். அதனால் அவனுக்கும்

ஆண்டி கிடப்பான் மடத்திலே சோளிகிடக்கும் தெருவிலே.

அவர்களுக்கும் போர்மூண்டது. அந்தப் போரில் சுகேதுவே தோல்வியடைந்தான். தனது உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சுகேது இராச்சியத்தைத் துறந்து தனது மனைவி சுவேதியோடு காட்டிற் கோடினான். அங்கே போரிற்பட்ட காயத்தினாலும், தக்க ஊணும் உடையும் இன்மையினாலும், இராச்சியத்தை இழந்த விசனத்தினாலும் சுகேது நோயுற்று, நடக்கச் சக்தியற்றவனானான். அதனைக் கண்ட சுவேதி மிக்க மனவருத்தமுற்று, தனது நாயகனைத் தன் தலைமீது சுமந்துகொண்டு, தாம் போய் ஒதுங்கி இருத்தற்கு ஓர் ஊர் தேடிக் காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டாள். அப்போது ஆங்கீரச முனிவர் அவளை எதிர்ப்பட்டார். அவர் அவளைக்கண்டு பரிவுகூர்ந்து "நீ யார்? உன் வரலாறு என்னை? நீ ஏன் இந்தக் காட்டில் வந்தனை? நீ சுமந்து செல்வது யாரை?" என்று வினவினார். சுவேதி தங்கள் வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாய் அவருக்குக் கூறினள். ஆங்கீரச முனிவர் அதுகேட்டு மனமிரங்கி, அவளுடைய துன்பத்தை நீக்கக் கருதி, அவளைப் பஞ்சவடி தீரத்திற்கு அழைத்துச்சென்று, அங்கே நவராத்திரியில் பார்வதி தேவியைப் பூசிக்கும்படி செய்தார். சுவேதி மிக்க பயபக்தியோடு நவராத்திரி பூசையை நிறைவேற்றினாள். அதனால், முதலில் அவள் நாயகனான சுகேது நோய் நீங்கிச் சுகமடைந்தான். பின்னர் அவள் கருப்பமுற்று ஓர் அழகிய ஆண்குழந்தையைப் பெற்றாள். அதற்கு ஆங்கீரச முனிவர் சூரியப்பிரதாபன் என்று பெயரிட்டனர். தக்க வயது வந்தவுடன், அக்குழந்தை ஆங்கீரச முனிவரிடத்திலேயே கல்விகற்று, அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளும் பயின்று சிறந்த வீரனாயினான். அவன் தன் தந்தையின் பகைவர்களான தங்கள் தாயாதிகள்மேற் போருக்குச் சென்று அவர்களை வென்று, தமது இராச்சியத்தை மீட்டுத் தன் தந்தையைச் சிம்மாசன மேற்றினான். சுகேது மீட்டும் அரசனாகிப் புத்திர பௌத்திரர்களோடு சிறப்புற்று வாழ்ந்திருந்தான் என்பது.

இதனால் நவராத்திரி பூசையை முறைப்படி செய்பவர்கள் சுவேதியைப்போல இஷ்டசித்தியடைவார்கள் என்பது உலகத்தார் கொள்கை.

இந்த வரலாறு ஸ்காந்தபுராணத்திலுள்ளதென்று பண்டித நடேச சாஸ்திரியார் கூறுகின்றார். ஸ்காந்தபுராணத்தில் எந்தச் சங்கிதையில் எந்தக் கண்டத்தில் இது வருகின்றதென்று அவர் கூறவில்லை. அதனால், இவ்வரலாறு அந்தப் புராணத்தில் உளதோவென்று நிச்சயிப்பது முடியாததாயிருக்கின்றது. ஸ்காந்தபுராணமோ மிகப்பெரியதொருநூல், அது ஐம்பது கண்டங்களமைந்த ஆறு சங்கிதைகளையுடையதென்றும் ஒரு லக்ஷம் கிரந்தங்களாலாயதென்றும் கூறுவர். அவ்வாறு சங்கிதைகளும் யாவையெனின், சநற்குமார சங்கிதை, சூதசங்கிதை, பிரமசங்கிதை, விட்டுணுசங்கிதை, சங்கரசங்கிதை, சூரசங்கிதை என்பன. இவற்றுள், சநற்குமார சங்கிதை ஐயாயிரங் கிரந்தமும், சூதசங்கிதை ஆறாயிரங் கிரந்தமும், பிரமசங்கிதை மூவாயிரங் கிரந்தமும், விட்டுணு சங்கிதை ஐயாயிரங் கிரந்தமும், சங்கரசங்கிதை முப்பதினாயிரங் கிரந்தமும், சூரசங்கிதை ஆயிரங்கிரந்தமும் உடையனவாம். இந்தச் சங்கிதைகளுள் சூதசங்கிதையும் சங்கரசங்கிதையில் ஒரு பாகமுந்தான் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. முப்பதினாயிரங் கிரந்தமுடைய சங்கரசங்கிதை பன்னிரண்டு கண்டமுடையது. அவற்றுள் முற்பட்டது சிவரகசியகண்டம். இது பதின்மூவாயிரங் கிரந்தமுள்ளதாய் சம்பவ காண்டம், அசுரகாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தக்ஷகாண்டம், உபதேசகாண்டம் என ஏழு காண்டங்களையுடையது. இவற்றுள் முதலாறு காண்டத்தையும் கச்சியப்பசிவாசாரியர் கந்தபுராணமெனப் பெயரிட்டுத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தனர். ஏழாவதாகிய உபதேசகாண்டத்தைக் கோனேரியப்ப முதலியார்மொழிபெயர்த்தனர். சூதசங்கிதையை மொழிபெயர்த்தவர் குசேலோபாக்கியானம் பாடிய வல்லூர் தேவராஜ பிள்ளை. காசிகண்டம் என்பதும் ஸ்காந்தத்தில் ஒரு பகுதி. இது அதிவீரராமபாண்டியரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுளது.

இந்த ஸ்காந்தபுராணம் சமஸ்கிருதத்தில் தானும் ஒரு முழுநூலாய் எங்கும் அகப்படுவதில்லை. பலபல இடங்களில் பலபல சங்கிதைகளும், கண்டங்களும், மான்மியங்களும் ஸ்காந்தத்தில் பகுதிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. இவைகள் எல்லாம் ஆதியில் ஸ்கா

ஆணிக்கு இணங்கின பொன்னும்,மாமிக்கு இணங்கின பெண்ணும் அருமை.

ந்தத்தைச் சேர்ந்தவைகளென்று சொல்வதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள் இல்லை.

இந்தச் சுவேதியின் சரிதையன்றி மற்றொரு காரணமும் இந்நவராத்திரி விழாவிற்குச் சொல்லப்படும். அதனையும் இங்கே சுருக்கமாகக் கூறுவேம்:—

ஒரு காலத்திலே மகிடாசுரன் என்பவன் உலகம் முழுவதுக்கும் தலைவனாகித் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவருக்கும் பெருந்துன்பஞ் செய்துவந்தான். அவனுடைய கொடுமையை நீக்கி உலகத்தை உய்விக்கப் பார்வதி தேவியார் திருவுளங்கொண்டனர். அவர் அவனோடு போர் செய்யும்படி அஷ்ட லக்ஷ்மிகளையும் தினம் ஒவ்வொருவராக அனுப்பி ஒன்பதாம் நாள் தாமே சென்று அவனைச் சங்கரித்தனர். இவ்வாறு பார்வதி தேவியார் செய்த பேராண்மையைக் கொண்டாடுவதற்காக அவர் மகிடாசுரனோடு போர்செய்த நாள்களாகிய ஒன்பது நாளிலும்அவரைப் பூசித்துக் கொண்டாடுவது தான் நவராத்திரி என்பார்கள்.

இது இல்லற சாரசங்கிரஹம் என்னும் நூலில்கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வரலாறு எந்தப் புராணத்தில் கண்டதென்பதை அந்நூலாசிரியர் கூறவில்லை.

இனிச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் இந்நவராத்திரியைப் பற்றி என்ன சொல்லுகின்றார்கள் என்று பார்ப்போம்.

ஆதிகாலத்திலே ஆசுவயுகி என்றொரு விழா ஆசுவின மாதத்துப் பௌர்ணமியில் கொண்டாடப்பட்டது. அப்போது இந்திரனுக்குப் பாற் பொங்கலும், தயிரும், வெண்ணெயும் ஆகுதி செய்யப்பட்டன. அன்றிரவு கன்றுகளை வேறு பிரித்துக் கட்டாது அவற்றின் தாய்ப் பசுக்களோடு சேர்ந்து நிற்க விடுவார்கள். இந்த ஆசுவயுகி முடிந்ததன் பின் உழவு சாலின்தெய்வமாகிய சீதைக்குஆகுதி செய்வார்கள். சீதையை அவர்கள்இந்திரனுடையமனைவி என்றும், குதிரையும் பசுவும் மிகவுமுடையவளென்றும், உயிருள்ள பொருள்களை எல்லாம் தளராது தாங்குபவள் என்றும், எல்லாப் பொருளும் உண்டாகும் நிலமாகிய உருவளை என்றும், தானியங்க ளடிக்கின்ற களங்களை மாலையாக உடையவளென்றும் துதித்தார்கள். இவைகளால் இந்த ஆசுவயுகி விழவென்பது ஆசுவின மாதத்தில் விளைந்த தானியங்களை அறுத்துக்களந்தில்சேர்த்தபின் கொண்டாடப்படும் விவசாய விழாவென்று தெரிகின்றது. இந்த விழாப்பிற்காலத்தில் கோஜாகரலக்ஷ்மி பூசையாக மாறிற்று. இந்த நவராத்திரி பூசை கோஜாகரலக்ஷ்மி பூசைக்குப்பின் தோன்றியது. இப்போது அது கோஜாகரலக்ஷ்மி பூசையைக் கீழ்அடக்கித் தான் மேற்பட்டு விளங்குகின்றது. அறுப்புக்காலத்தில் நிகழ்வதனால் அது எங்கும் பரவிப் பெரு விழாவாகி விட்டது. ஆதிகாலத்தில் இந்திரனுக்கும் அவன் தேவி சீதைக்கும் அறுப்புக்காலத்தில் நன்றியறிதற் சடங்காகச் செய்துவந்த ஒரு சிறிய விவசாய விழவு இப்போது எவ்வளவு பெரிய விழாவாகிவிட்டது !

இவ்வாறு கூறுவர் "இந்தியாவின் பண்டைக்காலச் சீர்திருத்தம்" என்னும் நூலாசிரியரான இராமச்சந்திரதத்தர். இந்த நவராத்திரி விழா ஆசுவின மாதத்துப் பூரணைக்குப் பின்பு நிகழாது அதற்கு முன்பு நிகழ்தலினால் பண்டைக்காலத்து ஆசுவயுகி விழாவே இப்போது நவராத்திரியாக மாறிற்று என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது போலும். இராமச்சந்திரதத்தரும் அவ்வாறு கூறுவதாகக் காணபடவில்லை. அவருடையகருத்து ஆசுவினமாதத்தில் நிகழ்வதால் இதுவும் விவசாய விழாவே என்பதுதான். ஆசுவயுகி விழாவின் லக்ஷணங்கள் எல்லாம்நவராத்திரி விழாவில் காணப்வில்லை. இந்திரனுக்குப் பாற்பொங்கல் நிவேதித்தலும் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் சேர்த்து விடுதலும் இக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் தைப்பொங்கல் விழாவில் நிகழுகின்றன. விளைந்ததானியங்களை அறுத்துக்களத்தில் சேர்த்தலும் தைமாதத்தில் நிகழும். இக்காரணங்களால் தைப்பொங்கலே விவசாய விழா என்று சொல்லுவதற்குத் தடையே இல்லை.

சந்தாதார்க்குக் குறைந்த விலை.

ஸ்ரீராமயணஸாரம்	ரு.	1	0
ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம்		1	4
வியாஸ விதானம்		0	12
முரளீதரன்		0	10
மரதகவல்லி		0	8
பஞ்சரத்தினம்		0	6
இயற்கை அற்புதங்கள்		0	8

மானேஜர் விவேக போதினி, மயிலாப்பூர்.

வஸந்த மந்திரம்

(ஒரு சரித்திர சம்பந்தமான நவீனம்)

(59-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நான்காம் அதிகாரம்

படகின்மேல் நிலவு

உதயபுரியில் மேற்சொன்ன விஷயங்கள் நடந்து நாலைந்து தினங்கட்குமேல் ஆய்விட்டன. இதற்குள் வஸந்தபுரியில் ஆமத்பாக்ஷாவின் இராஜாங்கம் கூடிவிட்டபடியால் அங்கே நிகழ்ந்தவற்றைக் கவனிப்போம்.

சாயங்காலம்; அஸ்தமித்து இரண்டு நாழிகை இருக்கும். சந்திரன் ஆகாயத்தில் ரம்மியமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றான். அருகிலுள்ள கிராமத்தில் இரண்டு செம்படவர்கள் வெகு அவசரமாய்ப் போஜனம் முடித்துத் தம் பிள்ளைகளுடன் இங்கும் அங்கும் ஓடுகின்றனர். என்ன விசேஷமோ, பார்ப்போம்.

பெரியவன்.—"தம்பீ! ராம! படவு தண்ணியில் போட்டாச்சா? இல்லையா? பொழுது போவுது; அஞ்சுநாழிக்குள் அரமனை போகுணுமல்லவா?"

ராமன்.—"ஆம்! அண்ணே! படவு தயாராயிருக்குது; நாம் போனால் ஓட்டிக்கிண்டு போவேண்டியதுதான். வேறே ஒருவேலையுமில்லை."

"வேண்டிய சாமாங்கள் கொண்டுபோய்ட்டாங்களா? பெருந் துடுப்புகளை ஜாக்ரதையாய்ப் பாத்துக்கொள்."

ஒரு பையன் "எல்லாம் வைச்சுட்டோம்; அப்பா நாங்கள் இரண்டுபேர்மட்டும் வரப்படாதா?" என்றங்குவந்து கேட்க, ராமன் "பேசக்கூடாது; நல்லபிள்ளைபோல் வீட்டேயிரு அப்பா! வரவேகூடாது, இன்னிக்கு" என்றான்.

பெரியவன் "குழந்தே! அங்கே கூட்டம் ரொம்ப இருக்கும்; உன்னைக் கூட்டிண்டு போவது தப்பு! இன்னொருநாள் பார்க்கலாம்" என்று சொல்லித் தங்களுக்குவேண்டிய இன்னும் சில சாமான்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அண்ணனும்தம்பியும் புறப்பட்டனர். கரடுமுரடான அம்மலைவழியே நடந்து போகும்போது இளங்காற்று வீசிற்று; சாரலில் உள்ள மரங்களெல்லாம் 'ஓ' வென்று ஒலித்தன. இரவில் சஞ்சரிக்கும் ஆந்தை, கோட்டான், வௌவால் இவற்றின் சப்தம் அடிக்கடி தோப்புகளிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சீக்கிரத்தில் ஸுவர்ண ஸரஸின் கரையில் வந்து சேர்ந்தனர். அவ்வேரியை எங்ஙனம் வர்ணிப்பது? இளந்தென்றலால் உண்டாகும் சிற்றலைகளில் சந்திர பிம்பம் பல இடங்களில் பரந்து தோன்றுவது, அளவற்ற விசாலமான மரகதத்தட்டில் கணக்கற்ற வைரங்களைக் குவியல் குவியலாய் வைத்திருந்ததுபோல் தோன்றிற்று. ஸரஸின் ஓரங்களில் நீர்குடிக்க வந்த புலி ஓநாய் இவற்றின் தழல்போன்ற கண்கள் கரையில் சுடர்போல் விளங்குவதன்றி நீரிலும் பிரகாசிப்பதனால் அத்தோட்டம் முழுவதும் இரத்தினங்கள் ஆங்காங்கே பதித்து இருந்தனபோல் காணப்பட்டன. செம்படவர்நின்ற இடத்துக்குச்சற்றுஅப்பால் ஜலத்தில் நின்ற ஓடங்கள் இரண்டும், இரண்டு கலசங்கள் போன்று விளங்கின. அப்பாலுள்ள மரமடர்ந்த தோட்டங்களும், வஸந்தபுரியாகிய கிராமமும் சற்று மந்தமாய்ச் சந்திரனது வெளிச்சத்தில் தெரிந்தும் தெரியாமலும் மயன் நிருமித்த மாயா நகரங்கள்போல் கண்களைக் கவர்ந்தன.

படகில் சேவகர்கள் விளக்கேற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இரண்டு பரதவரும் வந்து சேரவே, ஒரு சேவகன் "எல்லாம் தயாராய் இருக்கின்றன: படவு விடவேண்டியதுதான். நாழிகையும் நாலாய்விட்டது. அஞ்சு நாழிக்குள் அரமனைவாசலுக்குப் போயிடலாம்" என்றான். பரதவர் இருவரும் லாகவமாய் ஆளுக்கு ஒரு படகில் எட்டிக்குதித்தனர். படகின் நாற்புறமும் போய் எல்லாம் சரியாய் அமைத்திருக்கின்றதா என்று பார்த்து விட்டுப் படகை அரண்மனை நோக்கிச் செலுத்த ஆரம்பித்தனர். உடனே அவ்விடமிருந்து அலைகள் ஏரி முழுவதும் பரவின. நொடியில் இரண்டு ஓடங்களும் நடு ஏரிக்கு வந்துவிட்டன. அங்கே கொஞ்ச நேரம் தாமதம் செய்து, மறுபடி துடுப்புகளை வேகமாய் வாங்கினர். அக்கரை நெருங்கவே வஸந்தபுரி மறைந்து விட்டது. வஸந்த மந்திரமும், அதன் கோபுரவாயிலும், பூந்தோட்டங்களும் நன்கு புலப்படுகின்றன. அரண்மனைவாயில் குளத்தை நோக்கியிருக்கின்றது. அரண்மனை

ஆகுங்காலம் ஆகும், போகுங்காலம் போகும்

முன்னால் அரை வட்டமாய்ப் பளிங்குக் கல்லால் செய்திருப்பது நிலவு துய்க்கும் மண்டபம். அதைச் சுற்றிலும் விதவிதமான பூஞ்செடிகளும் கொடிகளும் நிரம்ப வைத்திருப்பதால் நறுமணத்தோடுகூடிய காற்று அங்கு மெதுவாய் வீசுகின்றது. வாயிலின் உள்ளே முதலில் தோன்றுவது ஆஸ்தான மண்டபம். அதில் பாக்ஷா போஜன முடித்து, அரியாசனத்தில் இனிது வீற்றிருக்கின்றான். இருபுறமும் சாமரை வீச, கம்பீரமாய்ச் சார்ந்துகொண்டு தன் சபையாருடனே பேசிக்கொண்டிருக்கின்றான். படகுகள் வந்து சேர்ந்த சங்கதியைச் சேவகர்கள் வந்து சொல்லவே, சுல்தான் ஆமத் தன் முதல் மந்திரியைப்பார்த்து "மந்திரியாரே! நாம் ஏரிமீது நம் பொற்படகில் ஏறிப்போய் நிலாவெளிச்சத்தில் பொழுதைச் சற்று உல்லாசமாய்க் கழித்து வருவோமா?" என்று கேட்க, மந்திரி உடனே தன்னைச் சுற்றிலும் உள்ள சேவகர்களுக்கு ஜாடைகாட்ட, அவர்கள் அகேக விளக்குகளையும் பந்தங்களையும் கொளுத்திக்கொண்டார்கள்.

அவ்வெளிச்சத்தில் அந்தத் தர்பார் மண்டபம் சூர்ய வெளிச்சத்தில் பிரகாசிப்பதுபோல் பிரகாசித்தது. முன்பு சிலர் விளக்கெடுத்துக் கொண்டு செல்ல, அரசன் மந்திரி கையைப் பற்றிக்கொண்டு, மதயானைபோல் உல்லாசமாய் நடந்துவர, பின்னே அரண்மனை உத்தியோகஸ்தரும் பலரும் சுல்தான் நடையை அநுசரித்துவந்தனர். விசாலமான நிலவுதுய்க்கும் மண்டபத்தண்டை வந்து சேரவே, வெளிப்புறத்தில் வாயிலின் இருபுறத்திலும் கூடியிருந்த ஜனங்கள் அரசனைக்கண்டு களிப்போடு ஆர்த்தனர். சிலர் அரசனது விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை நோக்கி ஆச்சரியத்துடன் அதையே பார்த்து நின்றனர். சிலர் சுல்தானுடைய பரந்த தோளையும் மார்பையும் விசாலமான கண்களையும் கூரிய மூக்கையும் நோக்கின வண்ணமே திகைத்து நின்றனர். சிலர் ஒளி வெளிச்சத்தையும் அரசனும் பரிவாரங்களும் போகும் முறையையும் நோக்கிக் களித்தனர். பந்தவொளியாலும், நிலவொளியாலும், விளக்கொளியாலும், முன்னின்றபடகில் பரந்தெரியும் தீபவொளியாலும் அவ்வரண்மனையின் முற்புறம் எங்ஙனமிருந்ததென்று வாயாற் சொல்லியும் முடியுமா?

மெதுவாய்ப் போய்க்கொண்டே அரசன் தாழ்ந்த குரலில் மந்திரியைப் பார்த்து "மந்திரீ! தாதாகானும் விசித்ரவீரியரும் கூடவருகிறார்களா?" என, மந்திரி திரும்பிப்பார்த்து "ஆம் வருகின்றனர்" என்று பதில் உரைத்தான். அரசன் "மந்திரீ! தாதாகானுடைய அரபிப் பாட்டுகளையும் விசித்ர்வீரியருடைய சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களையும் கேட்க இதைவிட நல்லசமயம் வேறில்லை. ஆகையால் இருவரும் நமது படகிலேயே வரட்டும்" என்றான். இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே ஏரியின் கரை சேர்ந்ததும், பரதவர் படகுகளைக் கரை ஓரமாய்க் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள். மந்திரி மெதுவாய்ப் படகில் குதித்து அரசனையும் இலாகவமாய்க் கைகொடுத்து அழைத்துக் கொண்டான். இதர மந்திரி பிரதானிகளும், தாதாகானும், விசித்ரவீரியரும், வேறுசில பண்டிதரும் பாடகரும் பசும்பொன்னாலிழைத்த அப்படகில் ஏறித் தத்தமக்குரிய இடத்தில் அமர்ந்தனர்.

படகு புறப்பட்டது. ஏரிநடுவில் சேர்ந்ததும் விளக்குகளையெல்லாம் அவித்து விடும்படி பாக்ஷா உத்தரவு செய்யவே, நிலாவெளிச்சம் மட்டும் படகுகளின்மேல் பிரகாசித்தது. ஏரியின் நடுவே படகுகள் நின்ற சமயத்தில் அவ்விடத்துள்ள காட்சியை என்னவென்று வர்ணிப்பது! ஆகாயத்தின் நடுவே வட்டமான சந்திரனும், அதைச் சுற்றிலும் விசாலமான பரிவேடமும், வலியுடையோரைக் கண்டு கரந்துறையும் வேற்றரசர் போன்று நக்ஷத்திரக் கூட்டமும் மனதுக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்தன. இவையெல்லாம் ஒருங்கமைந்த ஆகாயமே சுல்தானுடைய சிம்மாஸனத்துக்கு மேலமைத்த போர்வைபோன்றிருந்தது. மெதுவாய்ச் சத்தமின்றிச் செல்லும் படகினால் ஆக்கப்பட்ட அலைகளின்மேல் சந்திரன் பிரகாசிப்பதால் வெள்ளியையே அவ்வேரியில் உருக்கி விட்டிருப்பது போல் தோன்றிற்று. அச்சமயத்தில் பலர் இச் சுவர்ண ஸரஸை 'வெள்ளிக்குளம்' என்று ஏன் பெயரிடவில்லையென்று சந்தேகப்பட்டனர். படகும் நில்லாமல் மெதுவாய்ச் சென்று அவ்வேரியின் மத்தியில் உள்ள சிறுசிறு தீவுகளைச் சுற்றிச் செல்லவே, அவ்விடங்களிலுள்ள மரங்களின்மேலும் புதர்களின்மேலும் நிலவு

ஆக்கித் குழைப்பேன், அரிசியாய் இறக்குவேன்.

வெண்மையான துகில் விரித்ததுபோல் பரவியிருந்தது. இளந்தென்றலோடு, அவ்விடத்தில் மலர்ந்துள்ள புஷ்பங்களிலிருந்து நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இரவில் பாடும் பக்ஷிகளும் களியுண்டு, மெய்ம்மறந்து பாடுகிறவனைப் போல் நிலவெளிச்சத்தைக் கண்டும், நறுமணத்தை நுகர்ந்தும், ஆனந்தம் பெருகிப் பாடுவனபோல் தோன்றின. இவற்றை யெல்லாம் கண்டும், கேட்டும், நுகர்ந்தும் பாக்ஷா வெகு உல்லாசமாய் "மந்திரீ, தாதர்கானை நமது முன்னிலையில் வரவழையும். அவரிடம் சில அரபிப் பாட்டுகளைக் கேட்போம்" என, தாதாகான், அதிக விநயத்துடன் அரசன் முன்னே வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு சிறிய கைவீணையொன்றை மீட்டி, இனிமையான அரபிப் பாஷையில் காலத்துக் கேற்றதோர் கீதத்தைப் பாடத் துவக்கினான்.

பாட்டு ஓய்ந்துங்கூட இன்னும் சிறிது நேரம் பாட்டு எல்லாருடைய காதிலும் தொனிப்பது போலவே இருந்தது. படகும் மற்றொரு தீவின்பக்கத்தில் நெருங்கிற்று. அம்மரங்கள் அமர்ந்த காற்றில் 'உஸ்' என்று சப்தம் செய்வது, இரவுதான் இப்படிப்பட்ட கீதம் நாளும் கேட்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே என்று பெருமூச்சுவிடுவதுபோல் இருந்தது. பாக்ஷா "நன்று! நன்று! தாதாகான்; அச்சா பலே, பேஷ்! உம்முடைய கீதத்தின் சிறப்பும், கைவீணையின் நாதமும், உமது குரலின் வேகமும், அப்பப்பா, என்ன நயமாய் இருக்கின்றன! நீர் நமது வெற்றியைப் பற்றிப் பாடிய பிரபந்தத்தில், நேற்று நம்மவர் எல்லாரும் கேட்டுக் களித்த 'மூலஸ்தான வெற்றியை'ச் சிறப்பித்துச் சொல்லும் பாகத்தை மறுபடி ஒரு முறை பாடும்; கேட்போம். அவ்வீர ரசம் பொருந்திய பாடல்களை எல்லோரும் மறுபடி கேட்கப் பிரியப்படுவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை." என்று சொல்லிக்கொண்டே மந்திரி முதலாயினோர் முகத்தைப் பார்த்தான். அரசன் பிரியப்படும் விஷயத்தில் பரிவாரங்கள் பிரியப்படாமல் இருப்பதும் எங்கேயாவது உண்டா?

உடனே தாதாகான் வீணையை மீட்டிக்கொண்டு "மூலஸ்தான வெற்றி" (Conquest of Multan) என்னும் பாகத்தைப் பாடலுற்றான். பாடல்களைக் கேட்ட பாக்ஷாவும் அவனுடன் சென்றவரும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை, "மானிடராய்ப் பிறந்தோர் எவரேனும் என்போல் சந்தோஷப்படக் கொடுத்து வைத்திருப்பாரா? என் பாக்கியமே பாக்கியம்; தாதாகான்! உன் கானத்துக்குத் தக்க வெகுமதி நான் என்ன கொடுக்கப் போகிறேன்!" என்று அளவில்லாப் பேரானந்தத்தோடு ஆர்த்தான்.

"அரபிப் பாஷையைக் கேட்டு ஆனந்தப்பட்டோம் இதுகாறும்: நமது விசித்திரவீரியருடைய சம்ஸ்கிருத கீதங்களையும் கொஞ்சம் கேட்டு ஆனந்தப்படுவோம்! பாடும் ஐயா தயவுசெய்து" என்று சொல்லுமுன் விசித்திரவீரியர் பாக்ஷா முன்னிலையில்வந் துட்கார்ந்துகொண்டு தம்முடைய தம்பூரைச் சுருதிசேர்த்துச் சம்ஸ்கிருத பாஷையில் ஒரு சுலோகம் பாடினார். அப்பொழுது கேட்போருடைய தலையசைப்பும், கால் ஆட்டமும், கைத்தட்டும் என்னவென்று சொல்வது!

அரசன் மந்திரியை நோக்கி "நமது ஆனந்தத்தை என்னவென்று சொல்வது! தாதாகானும் விசித்ரவீரியரும் நமது சபைக்கு இரண்டு இரத்தினங்கள் என்று சொல்ல வேண்டுமே யொழிய வேறில்லை. நமக்குச் சம்ஸ்கிருதம் சற்றுப் பொருள்பட்டதேதவிர நன்றாய் விவரமாகவில்லை; என்றாலும், பாட்டுமிக நேர்த்தியாய் இருந்தது. ஹிந்தி பாஷையில் ஒரு கீதம் பாடுவீராகில் எமக்கு நன்கு விளங்கும்; மேலும் பொருள்படும் பாட்டைக் கேட்பது விசேஷமல்லவா?" என்றான்.

விசித்திரவீரியர் தம்பூரை மீட்டிக்கொண்டு "லலிதா—ஹிருதயவசீகரி" என்று ஒரு பாட்டைப் பாடினார். மனதை வசீகரம் பண்ணத்தக்க இராகமும், அதன் பொருளும், கேட்ட வேளையும், சந்திரனது நிலவொளியும், பாக்ஷாவை மயக்கிவிட்டன. "உயிரைக் கோரும் கூற்றன்ன அப்பேரழகு வாய்ந்த லலிதை என்பவள் எவள்? என் மனது ஏன் இங்ஙனம் பதைக்கின்றது?" என்று தன்னையே வினவுவான் ஆயினான். இளமைப் பருவத்தில் எவர்தான் இத்தகைய கானமும், காலமும், பொருளும் ஒன்று சேரும்போது மன்மதன் பாணத்துக்கு இலக்காகி அவஸ்தைப்படாமல் தப்புவார்கள்! விதியும் அங்ஙனம் சமயங்களையும் விஷயங்களையும் கொண்டுவந்து

ஆக்குகிறவள் சலித்தால் அடுப்புப்பாழ், குத்துகிறவள் சலித்தால குந்தாணி பாழ்.

சேர்க்கின்றது! வார்த்தைகள் வீணில் செல வழிப்பதில் பயன் என்ன! சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து இந்த லலிதை என்பவள் எவளாய் இருப்பினும் அப்பெண்ணின் அழகில் பாக்ஷா அப்பொழுதுமுதல் ஈடுபட்டான்.

பாட்டு முடிந்து விட்டது. பாக்ஷா பேசவில்லை. மற்றவர்கள் ஒருவரும் பலமாய் மூச்சுக்கூட விடவில்லை. லலிதா! லலிதா!! நீ இப்பொழுது யாதொரு தொந்தரவும் இன்றித் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாயே! உன் எழிலைப் பற்றி இத்தனைபேர் ஒருங்கே நினைக்கின்றார்கள் என்பதை நீ எண்ணவாவது கூடுமோ?

அரை நாழிகையாயிற்று. இன்னமும் ஒருவரும் பேசவில்லை. இதற்குள் படகுகள் பல தீவுகளைத் தாண்டி வெகு தூரம் போய்விட்டன. ஒரே சமயத்தில் படகில் உள்ளவர் எல்லாரும் சிலையாய்ப் போய்விட்டனர் போன்றிருந்தது. ஏரியில் போகும் படகு செய்யும் 'சலசல' வென்ற சப்தமும், மெதுவாய் ஜலத்தில் பாயும் துடுப்பின் மெத்தென்ற சப்தமும் மட்டுமே காதிற் பட்டன.

கொஞ்ச நேரங்கழித்துச் சுல்தான் ஆமத் தூங்கி எழுந்தவன் போன்று "ஐயா, விசித்திரவீரியரே, எப்பொழுதும் இன்பத்தை விளைவிக்கக்கூடிய உமது பாட்டு இன்று ஏன் நமக்கு வருத்தத்தைத் தருகின்றது? நீர் சொல்லும் இப்பெண்ணரசி எவ்விடத்தவள்? எக்காலத்தவள்? எந்த மதியற்ற பாதகன் அவள் புருஷனாயிருக்கிறான் தற்காலத்தில்? சொல்லும் கேட்போம்" என்று கோபத்தோடும் ஆத்திரத்தோடும் வினவ, விசித்ரவீரியர் மனத்துள் "ஐயோ மதிகெட்டுப் போனேனே! பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய்க் குரங்காய் முடிந்ததே! இவ்வியற்கை யழகில் ஈடுபட்டு மதிமயங்கி, காலம், இடம். செய்வினையின் மூலம், விளைவு, இவற்றை ஆலோசனை பண்ணாது எதையோ உளறிவிட்டேனே! இப்பிடிவாதக்கார பாக்ஷா என்ன விபரீதம் செய்யக் காத்திருக்கின்றானோ? என் மனம் ஏன் இப்படித் தாறுமாறாய்ப் போயிற்று" என்று தன்னையே நொந்துகொண்டு இருப்பதற்குள் அரசன் கோபத்தோடு "ஐயா! நான் பேசுவது காதில் விழவில்லையா? என்ன, பதிலைக்காணோம்" எனவே, ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாதவராய் "அரசே இப்பெண்மணி பிரதாபசிங்கு என்னும் இராஜபுத்திர அரசன் மகள்; இக்காலத்தவள்தான்" என்றார் அப்பாடகர்.

"யார்? உதயபுரியரசன் பிரதாபசிங்கா? ஓஹோ! அவன் புத்திரியா? அவளை மணந்தவன் யார்?"

விசித்ரவீரியர் நடுக்கத்துடன் "எனக்குத் தெரி—" என்பதற்குள் பக்கத்தில் உள்ளவரில் சிலர் "இன்னும் கல்யாணமில்லை யென்று தோன்றுகிறது" என்றனர்.

அரசன் "அப்படியா? ஆ! அப்படியா? ஐயா! நீர் சொன்னபடி அவள் அவ்வளவு அழகுவாய்ந்தவளாய் இருப்பின் அவள் எனது அந்தப்புரத்துக்கு வரவேண்டியதுதான். வேறு பேச்சில்லை. என்ன கஷ்டப்படவேண்டியதானாலும் பட்டு அம்மாது சிரோன்மணியை மணப்பதே என் விரதம். நீர் சொன்னபடி அவள் மட்டும் அங்ஙனம் அழகு வாய்ந்தவள் இல்லாவிட்டால் உமது தலையை வாங்கி விடுவேன்" எனக் கண்களில் தீப்பறக்கச் சொன்னான். அருகில் உள்ளவர்கள் நடுங்கினர். ஹிந்து ஜனங்கள் "நமது பாக்ஷா என்ன நல்ல குணமுடையவராயினும் இயற்கையாய் உள்ள ஜாதிக்குணம் போகுமா? வேம்புக்குப் பிறந்தபின் வேறுகுணம் ஏது!" என்று ஏங்கினர்.

"படகை அரண்மனை நோக்கிச் செலுத்துக" என்று பாக்ஷா சொல்லி மறுபடியும் ஆழ்ந்த யோசனையிலேயே இருந்துவிட்டான்.

படகு கரையோரமாய் வந்து நின்றது. எல்லோரும் படகினின்று இறங்கினர். பாக்ஷாவும் இறங்கினான். நேரம் நிசிப்பொழுதுக்கு மேல் ஆய்விட்டது. ஏரிக்கரையில் படிகளெல்லாம் சலவைக் கற்களால் அமைத்திருத்தல்பற்றி அவற்றின்மேல் பனித்துளிகள் நிரம்பியிருந்தன. படியின் இருபுறமும் வைத்துள்ள சிலைப் பாவைகள் அவ்வாறே பனித்துளியால் நனைந்து முகமெல்லாம் நீர் வழிவதைப் பார்த்தால், தம்மாலான லலிதைக்கு இக்கொடிய பாக்ஷா என்ன தீங்கிழைப்பானோ வென்று இரங்கிக் கண்ணீர் விடுவதால் உடல் முழுதும் நனைந்து முகம் வியர்த்தது போல் தோன்றிற்று. படியேறி எல்லாரும் நிலவு துய்க்கும் மண்டபம் வந்து சேர்ந்தனர். அவ்விடத்திலுள்ள செடிகளும் இலை

ஆங்காலம் எல்லாம் அவசாரி ஆடிச் சாங்காலம் சங்கரா சங்கரா என்கிறாள்.

மூடித் தலைதொங்கிட்டிருப்பதைப் பார்த்தால் தம்போன்ற லலிதைக்கு நேரும் ஆபத்தைச் சகியாது உடல்வாடித் தலை தொங்கவிட்டு வருந்தி நிற்பனபோல் காணப்பட்டன. பேச்சு வார்த்தை யில்லாமல் நடந்துவரும் இக் கூட்டத்தைக் கண்ட, அவ்விடங் காக்கும் சேவகர்கள், தாங்களும் சந்தடி செய்யாமல் தம்மிடத்தில் நின்றே வணங்கினர்.

அரசனும் பரிவாரங்களும் ஆஸ்தான மண்டப வாயிலில் வந்து சேர்ந்தனர். இழைத்த முதிர்ந்த கருங்கல்லால் சமைக்கப்பட்ட, பல வளைவுகளையுடைய அம்மண்டப வாயிலில் குற்றமற்ற நீர்போல் நிறமற்ற பளிங்குக் கல்லால் செய்த விளக்குக் கூண்டில் ஓர் தூங்கா விளக்குப் பிரகாசமாய் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதனருகிலும் இரண்டு வீரர்கள் உருவின கத்தியுடன் எதிர் எதிராக உலாவிக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வாயிலின் ஓர் புறத்தில் நாழிகையளக்கும் நீர்க்கருவி வைத்திருந்தது: ஒருபுறத்தில் மணல் கருவி நாட்டப்பட்டிருந்தது. வாயிலின் நேர் முன்னே தொங்குவது நாழிகை யறையும் முரசம். இக்கூட்டம் அரண்மனை வாயிலை நெருங்கும்போதே ஒரு வீரன் பெருத்த கோலை எடுத்துப் பேரிகையின்பேரில் ஒரு அடி உரக்க அடித்தான். அதனால் இரவில் 15 நாழிகைக்குமேல் ஒரு நாழிகை, அதாவது 16 நாழிகை ஆய்விட்டதென்று எல்லாரும் அறிந்தனர். பாக்ஷா உடனே தூங்கி விழித்தவன் போன்று சுற்றிலும் பார்த்து "சபையோர்காள்! உங்கள் இருப்பிடம் போகலாம்! நம் மந்திரிகள் இருவரும் நம்முடன் வந்தால் போதும்" எனவே, எல்லாரும் வணக்கத்துடன் விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்பினர். அரசனும் மந்திரிமார்களும் அரண்மனையுட் புக்கனர். அரண்மனைக் கதவு உடனே சாத்திக்கொண்டது.

நமது சிறு கதை
OUR SHORT STORY

நன்னெறி
(62-பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஒரு மைல்தூரங்கூட நடந்து வந்திருக்கமாட்டான். கொஞ்சம் ச்ரமமாயிருந்தது. சற்று இளைப்பாறிப் போகலாம் என்றெண்ணி ரஸ்தா வோரத்திலுள்ள ஒரு பெரிய ஆலமரத்தினடியில் உட்கார்ந்து சிற்றுண்டியை யெடுத்துப் புஜிக்க வாரம்பித்தான். திடீரென்று இவன் முன்னால் ஒரு மனிதன் வந்து நின்று, "நீ யாரப்பா? இவ்வளவு காலையில் இங்கு என்ன செய்கிறாய்? உன் மூட்டையைப் பார்த்தால் எங்கோ. ப்ரயாணம் போவது போல் காண்கிறது. அதி பால்யமான நீ எக்கார்யத்தை யுத்தேசித்துப் போகிறாய்?" என்று கேள்விகளாகஅடுக்கிவிட்டார். பையன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். கம்பீரமான தோற்றமும், அகன்ற நேத்ரங்களும், மந்தஹாஸமும், சாந்தமே தவழும் முகமும் கொண்டவோர் புருஷன் நிற்பதைக் கண்டான். சற்று வயதானவரே; அருக்குவயது 55 இருக்கலாம். நெற்றியின்நடுவில் திலகம்போன்ற ஒரு தழும்பும் காணப்பட்டது. அரைநொடியில் இவையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்ட பையனும் வணக்கத்துடன் "ஐயா, நான் சிறு குழந்தையா யிருக்கும்பொழுது, என் பெற்றோருக்கும் எனக்கும் மிகுந்த வுபகாரம் புரிந்த புண்ய புருஷரைத் தேடிச் செல்லுகிறேன்" என்னலும், அம்மனிதனும், "அது நான் தான். என் நெற்றியிலிருக்கும் தழும்பை அடையாளமாகச் சொல்லி யனுப்பினாரல்லவா உன் பிதா?" என்றார். தூக்கிப்போட்டது பையனுக்கு. "நாம் ஒன்றும் விபரம் சொல்லாமலே நம் கதையைச் சொன்னோமாயினும், இவர் எப்படி யெல்லா மறிந்தவராகப் பேசுகிறார்,ஏதோ தெய்வசக்தி வாய்ந்தவர் போலும்! இவர்தான் நான் நாடிப்போகும் புருஷனாக விருக்கவேண்டும். பிதா சொன்ன அடையாளங்களும் பொருந்தி யிருக்கின்றன. அவரும் தான்தான் உதவி புரிந்தது என்று சொல்லுகிறார். இத்தகையவர் பொய் சொல்லுவாரா" என்று சிந்தித்து, அவர் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, "ஐய, நிரம்பவும் ஸந்தோஷமே. 'கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது' என்பது என்

ஆசை ஆவள்மேலே, ஆதரவு பாய்மேலே.

விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷ மாய்விட்டது. நீங்கள் செய்த வுபகாரத்திற்குக் கைம்மாறு செய்வதற்கு எங்களா லியலாதாயினும், நன்றியுள்ள மனம் கைம்மாறாயின், பூர்ணமாக என்னால் செய்யமுடியும். தங்களைக் காணவேண்டுமென்றே புறப்பட்டு வந்தேன். நிற்க, தாங்கள் வஸிப்பதெங்கே? இப்பக்கம் எங்கே புறப்பட்டீர்கள்? உங்கள் வீட்டிற்கே போவதாயிருந்தால் என்னையு மழைத்துப்போகலாமா? அல்லது ஒருக்கால் எங்களைப் பார்ப்பதற்கே போவதா யிருந்தால் இரட்டிப்பு ஸந்தோஷம். என்னுடன் கூடவரலாமோ?" என்றனன். பையன் பேசும் விநயத்தையுஞ் சாதுர்யத்தையுங் கண்டு மெச்சின அந்த மனிதனும் "அப்பா, குழந்தாய் நான் இப்பொழுது உங்கள் வீட்டிற்குவர ஸாவகாசமில்லை. அவஸரமான காரியமாக வீட்டிலிருந்து வருகிறேனாகையால், திரும்பி உன்னையழைத்துப் போகவும் ஸாவகாசமில்லை. ஆகையால், நீ யொன்று செய். நேராய் என் வீடு போயிரு. நான் ஸாயந்திரம் வந்துவிடுவேன்" என்றார்.

"தங்களுடைய க்ருஹம் எங்கிருக்கிறது என்பதை நானறியேனே?"

"ஆம் ஞாபகமில்லை. இப்படியே கிழக்கே நூறடி தூரம் போனதும் ஒருபெரிய காட்டின் ஆரம்பம் தெரியும். பயமில்லாமல் அக்காட்டிற்குள் போனால் ஒரு பெரிய மாந்தோப்பும், நடுவில் ஒரு தாமரைக்குளமுங் காண்பாய். அத்தாமரைத் தடாகத்தண்டை உட்கார்ந்து இளைப்பாறிக்கொள். அங்குஉன்னைச்சுற்றிலும் என்ன நடக்கிறதென்பதைமட்டும் நன்றாகக் கவனி. பிறகு அக்குளத்தின் வடகரையிலிருக்கும் பெரிய மாளிகைக்குப் போ. அதுதான் என் வீடு. நீ அங்குபோய்ச் சேருவதற்குள், அநேகமாக நானும் வந்தாலும் வரலாம்" என்று பணித்துவிட்டுச் சென்றார். அவர் மறையும்வரை கவனித்திருந்துவிட்டுப் பிறகு நடந்து, அவர்சொன்னபாதையையேபின்பற்றி அம்மாந்தோப்பை யடைந்தான். அக்குளத்தில் இறங்கி, முகம், கை, கால் கழுவிக்கொண்டு, கரையில் உட்கார்ந்து, மூட்டையையவிழ்த்து, தன் தாயார் கொடுத்திருக்கும் உண்டியைத்தின்று குளத்திலிருந்து குளிர்ந்த ஜலபானம் பண்ணிவிட்டு உட்கார்ந்து யோசித்துக்கொண்டே யிருக்கையில், அவனையுமறியாமல் தூக்கம் கண்ணைச் சுழற்றவே, மேல்வஸ்த்ரத்தை விரித்துச் 'சற்றுக் களைப்பாறலாம்' என்றெண்ணிப் படுத்தயர்ந்தான்.

அங்கு படுத்து அவ்வாறு எவ்வளவு நேரங் கண்ணயர்ந் திருப்பானென்று தெரியாது. திடீரென்று விழித்துக் கொண்டான். ஏதோ ஒரு காட்டுமிருகம் உறுமின சப்தங் காதில் கேட்டதாகத் தோன்றிற்று. அச்சப்தம் எங்கிருந்து வருகிறது, எதனால் செய்யப்பட்டதென்பதை யறிவதற்காக நாற்புறமுங் கண்ணைப் பரப்பிப் பார்த்தான். அவனுக்கு மேற்கே ஸுமார் 20 அடி தூரத்தில் மிக விசித்ரமான காட்சியொன்று அவன் கண்ணைக் கவர்ந்து ஆச்சர்யத்தை விளைவித்தது. அங்கிருக்கும் ஓர் இலந்தை மரக்கிளையினின்று, ஒரு பருமனுள்ள இரும்பு குண்டான்று, சங்கிலியால் தொங்கவிடப்பட் டிருந்தது. அக்குண்டின் கீழ், ஒரு சிறு அகன்ற தொட்டி யிருந்ததைக் கவனித்ததோடு, அதில் நிறைய தேன் பெய்துவைத் திருப்பதையுங் கவனித்தான். இதெல்லாம் எதற்காக விருக்கலாம் என்று வியப்புடன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, வெகு ஸமீபத்தில் ஒரு பெரிய பெண் கரடியும், பெரிதும் சிறிதுமான நான்கு கரடிக் குட்டிகளும் வந்து அத்தொட்டியண்டை நிற்பதைப் பார்த்தான், தன்னைத் தூக்கத்தினின்றும் எழுப்பிய சப்தம் அக்கரடிகளா லுண்டாயதேயென்று அனுமானித்துக்கொண்டான். பையனுக்கு எங்கே கரடிகள் தன்னைப் பார்த்துவந்து பிடித்துக்கொள்ளுமோ வென்ற பயம் கைகால்கள் 'வெடவெட' வென்று நடுங்கத் தொடங்கியது. என்ன விருந்தாலும் சிறுவன்தானே! அதுவும் தனியாயிருப்பவன்; ஸமீபத்தில், கரடிகளைக் காண்பதானால், யாருக்குத்தான் பயமிராது? இந்தப் பயத்தோடு கூடவே, அக்கரடிகள் என்ன செய்யப் போகின்றன என்பதையும், அவ்விரும்புகுண்டும், தேன் தொட்டியும் அங்கு வைக்கப்பட்டதின் நோக்கத்தையுமறிய ஆவலும் பையனைத் தூண்டவே, அருகிலிருந்த மாமரத்திலேறி, கிளையிலைகளில் பதுங்கிக்கொண்டு நடப்பதைக் கவனிக்கலாயினன்.

அப்பெண்கரடி தொட்டியண்டை வந்ததும், சைகைகாட்டித் தன் குட்டிகளையு மழைத்து

ஆசை அறுபது நாள், மோகம் முப்பது நாள், தொண்ணூறு நாளும் போனால் துடைப்பக்கட்டை.

"நம் அதிர்ஷ்டம்! நல்ல சுத்தமான தேனை யாரோ இங்கு வைத்து மறந்து விட்டார்கள். காற்றுள்ளபோது தூற்றிக்கொள்வதே மேதாவிகட்கு அடையாளம். ஆகவே, ஒருவரும் வராமுன்னம் அதைப் பருகிவிடுவோம். வாருங்கள்" என்றழைக்கும் அக்கரடியின் வாத்ஸல்யத்தை வியந்து கொண்டிருந்தான் மாமரத்தி லொளிந்திருந்த சிறுவன். கரடியுங் குட்டிகளும் அத்தேனைப்பருக வாரம்பிக்கவே, நேராகக் கட்டப்பட்டிருந்த அவ்விரும்பு குண்டு தடைசெய்தது. அதையறிந்த தாய்க் கரடியும்,மெள்ளத்தன் தலையால் அக்குண்டை ஒதுக்கிற்று. கொஞ்சதூரம் தள்ளப்பட்டுக் குண்டு திரும்பும்பொழுது, ஒரு குட்டியின் தலையில் படாரென் றடிக்கவே, 'வீச் வீச்' என்று கத்திக்கொண் டோடியது. அதைக் கண்ட கரடி, மறுபடியும் அக்குண்டைக் கையால் பிடித்து வீசி யெறிந்தது. சங்கிலியால் கட்டப்பட்டிருக்கும் குண்டு எங்குபோகும்? கொஞ்சதூர மாடிவிட்டுத் திரும்பும்பொழுது முன்னிலும் பலமாக ஒரு குட்டியின் தலையிலடிக்கவே, அக்குட்டி தக்ஷணம் மாண்டு விழுந்தது. இதைக் கண்டதும் அந்தத் தாய்க்கு வந்த வ்யஸனத்தையும் கோபத்தையும் நம்மால் அளவிட முடியுமோ? மிகுந்த சீத்காரத்தோடு யதாஸ்தாநத்தில் வந்து நின்ற குண்டை மறுபடி பிடித்துத் தன் பலங் கொண்டமட்டில் தள்ளியது. அது எவ்வளவு பலங்கொடுத்துத் தள்ளுகிறதோ அதே பலத்தோடு திரும்புங்காலையில், இன்னொரு குட்டி யிறந்து வீழ்ந்தது. கிழக்கரடிக்கோ கோபம் தலைகால் தெரியாமல் வந்துவிட்டது. வரவே ஒரு காலால் அக்குண்டைத் தூக்கி, கவண் கல்வீசுவதுபோல், ப்ரமாதமான விசையோடு வீசியது. இரும்புப் பந்தும் ஊசலாடி வெகு தூரம், சங்கிலியின் நீளமிடங் கொடுத்தவரை போனது. ஆனால் அஸாத்யமான வேகத்தோடேயே திரும்பிவந்து, அக்கிழக்கரடியின் தலையிற்றாக்கவே, அவ்விடத்திலே ப்ராணனை யிழந்தது. மீதமிருந்த குட்டிகள் பயத்தால் கத்திக்கொண்டு காட்டிற்குள் ஓடிவிட்டன.

இவ்வளவையுங் கவனித்தான் மரத்தின்மேலிருந்த பையன். "அடே, என்ன ஆச்சர்யம்! கரடியின் தோலுக்காக ஆசைப்பட்ட யாரோ ஒருவனல்லவா, அதைக் கொல்லுவதற்கு இச்சுலபமான மார்க்கத்தை யேற்படுத்திப்போயிருக்கிறான். இருந்தாலும் பாபம். அறிவில்லாததால் அழிந்தது அக்கரடி. கட்டப்பட்டிருக்கும் வரை எவ்வளவு தள்ளினும் குண்டு திரும்பித் தன் மேலேயேதான் வரும் என்ற பகுத்தறிவில்லாததால்தானே முரட்டுத்தனமான கோபத்தால், குட்டிகளையுமிழந்து தன்னையுமாய்த்துக்கொண்டது. இதனால்தானே பகுத்தறிவுள்ள மனிதவர்க்கம், மற்றைய மிருகங்களினும் மிக்க மேம்பாடடைந்து விளங்குகிறது" என்றிப்படி எண்ணமிட்டு, தான் வந்த கார்யம் ஞாபகம்வர தடாகத்தின் அக்கரையை வெகு வேகமாகச் சென்றடைந்தான்.

அங்கே நின்றந்த மாளிகையைப் பார்த்தான். அத்யுந்நதமான அநேக ஜாதி மரங்களால் நிழற்றப்பட்டு விளங்கியதால் ஸூர்யரச்மியே உட்புகவிடமில்லாமல் குளிர்ச்சியாக விளங்கியது. வெளியினின்றும், மாளிகைக்குள் வருவதற்காக விசாலமான மூன்று ரஸ்தாக்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ரஸ்தாக்களின் இரு பார்சுவங்களிலும், சித்ரமாகக் கத்தரிக்கப்பட்டு, ஒழுங்காக மருதஞ் செடிகள் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளின் அடியோரமாகச் சுத்த ஸ்படிக வெண்மையான கற்கள் பதிக்கப்பட்டுச் சோபையைத் தந்தன. மாளிகையை நெருங்க நெருங்க, பலவகையான 'க்ரோடன்' செடிகளும், திவ்ய வாசனையளிக்கும் பலவித புஷ்பலதைகளும், அருமையாகப் போற்றி வளர்க்கப் பெற்றிருந்ததையுங் கவனித்தான். "ஸபாஷ்! வாஸஸ்தலமென்றால், இப்படியல்லவாவிருக்கவேண்டும்? மனோரம்யமான இப்பிரதேசத்திலே ஒருவன் வாழ்வானாகில், துரெண்ணமவன் மனதிற் புகவிடமேது? ஆனால் இப்படிப்பட்ட மாளிகையை வைத்து அநுபவிப்பவர் எவ்வளவு தனவந்தராயிருக்க வேண்டும்!" என்றுஎண்ணமிட்டுக்கொண்டே வந்துவிட்டான் வாயிலண்டை. உள்ளே போக யாரை அநுமதிகேட்பது; யாரிருக்கிறார்கள் என்றறிவதற்காகத் தலையை நிமிர்ந்தான். என்ன வாச்சர்யம்! காலையில் எந்தப் புண்ய புருஷரைக் கண்டு, அவர் பணிவின்படியே, இங்கே வந்து சேர்ந்தனனோ, அப்புருஷரே, வாயிலில் நின்று, தான்படு மாச்சர்யத்தை அநுபவிப்பதைக் கண்டான். அவரும் இனிமையும்,கருணையும்விளங்கும்புன்னகையோடு

"வா; அப்பா வா. நான் இங்கிருப்ப துனக்கு ஆச்சர்யத்தை விளைத்ததுபோலும்! நீ அங்கு போய்ச் சேருவதற்குள், நானும், அநேகமாக வந்துவிடலாம் என்று சொன்னதை மறந்தாயோ?" என்றார்.

"இல்லை, மறக்கவில்லை, என்றாலும் கார்யமாக வெளியிற் செல்லுவதாகச் சொல்லிச் சென்றமையால், அதற்குள் திரும்பியிருப்பீர்கள் என்று நான் எண்ணவில்லை."

"ஸரி, உள்ளேவா, போகலாம்" என்று பையனை அழைத்துக்கொண்டுபோய் உண்டு ச்ரம பரிகாரம் பண்ணியதும் "ஏனப்பா, ச்ரமமாயிருக்கிறதா? மாளிகையைப் பார்க்க உனக்காசையிருக்கிறதா?" என்றவர்கேட்டார்.

"ச்ரமமென்ன, ஒன்றரை மைல்தானே நடந்திருக்கிறேன். அதிலும் வழியில் மாந்தோப்பில் படுத்து வேறே தூங்கிவிட்டேன். ஆகவே, தங்களுக்கு ஆயாஸமாயிராவிட்டால் இவ்வாண்மனையின் காட்சிகளைக் காண மிகுந்த அவாவுறுகின்றது என் மனம்."

"ரொம்பஸரி, வா" என்று வியக்கத்தக்கதான அம்மாளிகையின், கூடங்களையும், சிறு அரைகளையும், உபயோகத்திற்கும், அலங்காரத்திற்குமாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பல வரிய பொருள்களையுங் காண்பித்தார். பையனும் "இந்த்ரலோக மிப்படித்தான் இருக்கும் போலும்" என்று ப்ரமையடைந்தாலும், புத்திசாலியாகையால் 'இவ்வளவையுங் காட்டியவர் தென்னந்தோப்புப் பக்கமுள்ள பெரியகூடத்தைமட்டுங் காட்டாததென்ன வென்று ஸந்தேஹித்து "அந்தக்கூடத்தில் என்ன விசேஷம்?" என்றுங் கேட்டுவிட்டான்.

அதனருகாமையில் யழைத்துப்போய் பையனை "இந்தக்கூடத்தைக் கவனித்தாயா? கதவு பூட்டவில்லை. இந்தப் பித்தளைக் கொக்கித்தாழ் தான்போட்டிருக்கிறது. ஆகையால், இஷ்டமானால் ஸுலபமாய்த் திறந்து விடலாம். ஆனால், நான் சொல்வதை யலக்ஷயஞ்செய்யாதே. இக் கதவைமட்டுந் திறக்க யத்நம்பண்ணாதே. நீ கொஞ்சகாலம் இங்கேயே ஸௌக்யமாய் வாழலாம். என் எண்ணமுன், எண்ணியாக, ஸகல கார்யங்களும் உனக்கு நடக்கும். ஆனால், இந்தக் கதவண்டைமட்டும் போய் ஒன்றும் சேஷ்டை செய்யாதே. அப்புற முன்னிஷ்டம். ஆவலால் தூண்டப்பட்டுக் கதவைத்திறந்தாயோ, நீ மாந்தோப்பில் கண்டதை ஞாபகஞ் செய்துகொள்" என்று விடுகதைபோல் எச்சரித்துவிட்டுப் பையன் ஸுகவாஸத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் பலவும் முடித்து எங்கோ சென்று விட்டனர்.

'வாய்த்தது, வாய்த்தது' என்று சிறுவனும் மிக்க செல்வத்தோடு அங்கேயேவாழ்ந்து வந்தான். சுற்றியிருக்கும் நந்தவனங்களிற் சென்றுலாவுவதும், நீலத் தகட்டில் வைரக் கற்கள் பதித்ததென்ன விளங்கும் நக்ஷத்திரங்கள் பூத்து விளங்கும், பகவத்ச்ருஷ்டியில் மனதை யிழர்தும், அவர் திருவடியிற் புத்தியைப்பதித்தும் காலத்தைக் கழித்துவந்தான். ஸகலவிதமான புஸ்தகங்களும் நிறைந்த ஒரு ஸரஸ்வதி ஆலயம் வீட்டிலிருந்ததால் படித்து அறிவை விருத்திபண்ணுவதில் [illegible]வபாவமாகவே கருத்துள்ள பையனும், அநேகம் புஸ்தகங்களைப் படித்துக் களித்தான்.

இப்படி 30 வருஷங்கள் சென்றுவிட்டன. பையனாயிருந்தவன் கிட்டத்தட்ட யவ்வனம் முடிந்துபோகும் ப்ராயமடைந்திருந்தான். ஒரு நாள் மேன்மாடியிலிருந்து இறங்கி, தென்னந்தோப்புக்குப்போய்க் காற்று வாங்கி வரலாமென்று செல்லுகையில், ஒரு நாளு மதுவரை திறக்கப்படாதஅந்தக் கூடத்தைப்பார்த்ததும், அவனுக்கு அதன் ரகஸ்யத்தை யுணரவேண்டுமென்ற வொரு தீவிரமான அவா ஒரு நாளுமில்லாதபடி யுண்டாயிற்று. ஒருக்ஷணநேரம் யோசித்தான். "இங்கோ நாம் ராஜ வைபவமாக 30 வருஷங் கழித்துவிட்டோம். இங்கு நமக்கு வேண்டியவர்கள் ஒருவருமே யில்லை. ஆகையால், நாம் மரண மடைந்தாலுங்கூட வ்யஸநப்படுபவர் கிடையாது. அப்படியிருக்க இந்தக் கூடத்தின் ரகஸ்யத்தை யறிய நமக்கென்ன பயம்? தலைக்குமிஞ்சி என்ன போய் விடும்? ப்ராணன் போனால் போகிறது. எவ்வளவு நான் வாழ்ந்தாலும் ஒரு நாளிறக்கவே வேண்டுமென்றோ" என்று மனதை ஸமாதானப் படுத்திக் கொண்டான். இஷ்டமான கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்க ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி ஸமாதானம் மனதில் தோன்றுவது இயற்கையல்லவா?

'திக், திக்' என்று அடித்துக்கொள்ளும் நெஞ்சுடன் மெள்ளக் கதவின் தாழைத்திறந்து உள்ளே நுழைந்தான். முதலில் ஒன்றும்

விசேஷமாக அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அம்மாளிகையிலுள்ள மற்றைய அறைகளைவிட மிகவும் பெரிதாக விருந்ததுமன்றி, எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும், பட்டாலும் சரிகையாலுமே சித்திரிக்கப்பட் டிருந்தது. நடுவில் ஆதாரத்திற்குத் தூண்களேயில்லாமல் மிகவும் கம்பீரமா யமைக்கப்பட்டு விளங்கியது அந்தக்கூடம். மனதுக்கு அமைதி கொடுக்கக்கூடிய ஒருவித பயங்கரமான சாந்தத்தோடு விளங்கியது. ஆனால் அவ்வளவு அழகும் கம்பீரமும் பொருந்திய அந்த அறையில் ஒரு ஸாமானாவது கண்டானில்லை. அதுதான் அவனுக்கு அத்யாச்சர்யத்தை விளைத்தது.

கவனிக்கக்கவனிக்க அம்மங்கலான வெளிச்சத்தில் பழக்கத்தால் நன்றாய்ப் பார்க்கக்கூடியபடியானதும், அவ்வறையின் நடுவில் ஏதோவொரு வஸ்து விருப்பதாகத் தோன்றவே, நாலடி நடந்து கவனித்தான். ஆம் வாஸ்தவமே. அப்பெரிய கூடத்தின் மத்தியில் ஒரு உந்நதமான ஸிம்ஹாஸனம் போடப்பட்டிருந்தது. உட்காரும் ஆஸநமும், அதைத் தாங்கிய ஸிம்ஹ விக்ரஹமும் பத்தரை மாற்றுப் பசும் பொன்னாலாகியது என்று அறிய வெகு நேரம் பிடிக்கவில்லை. புறவோரங்களிலெல்லாம் விலையுயர்ந்த தங்கஜரிகை ‘தய்யா’ வைத்துத் தைக்கப்பெற்றிருந்தது. கீழிருந்த ஸிம்ஹராஜன் விழிகள், உயர்ந்த சிவப்பு ரத்நங்கள் பதிக்கப்பெற்று, கோடங்காட்டி நின்றன. பார்த்து ப்ரமித்தான். ப்ரமித்து நின்றான். “இதென்ன! ஆச்சர்யம் மேலுமேலும் விளைந்துகொண்டே யிருக்கிறது! இவ்வளவு ரகஸ்யமாகக் காப்பாற்றப்பட்ட அறையில் ஒரு ஸிம்ஹாஸநந்தானே காணப்படுகிறது. இவ்வாஸநத்தின் விபரந்தா னென்னவோ?” என்று சிந்தித்துவிட்டு, “ஸரி எதற்கும், தைர்யமே ப்ரதானம். வெல்வெட், ஜரிகைகளால் ஸுகமும் அலங்காரமும் பெற்று விளங்கும் இந்த ஸிம்ஹாஸநத்தில் நாம் அமர்ந்து, கொஞ்ச நாழிகை யதன் ஸுகத்தை யநுபவிக்கலாம்” என்றுன்னி, படிகளின் வழியேயேறி அதிலமர்ந்தான். அமர்ந்ததும், கையில் ஏதோவொன்று ‘தட்டு’ப்படவே அதை யென்னவென் றெடுத்துப் பார்த்து, பொன்னாலாகி, நவரத்நங்களும் வைத்திழைத்தவோர் செங்கோல் எனத் தெளிந்தான். தெளிதலும், அரை நிமிஷந்தானாயினும், நாமும் ஒரு சக்ரவர்த்தியாகத்தான் விளங்குவோமே என்று அச்செங்கோலையுங் கையிலேந்தினான். ஏந்தினதுதான் தாமஸம். அவனிருந்த அறையின் நான்கு சுவர்களும் அவன் கட்புலனுக்குத் தென்படாமற் போயின. வியப்பும், திகிலும் மேலிட்டது நம் கதாநாயகனுக்கு. “இதென்ன அத்புதம்” என்று நாற்புறமும் நோக்கவே, உலக முழுமையும், அதில் அவ்வவ்விடத்தில் நடப்பவையும் ஸ்பஷ்டமாக தனக்குத் தெரிந்ததைக் கண்டானந்தங் கொண்டான். முன்பக்க நிமிர்ந்து நோக்கினான். உலகின்கண்ணுள்ள பெருங்கடற்களும், அவைகளிற் செல்லும், மரக்கல வகைகளையுங் கண்டான். வலதுபக்கமாக த்ருஷ்டியைச் செலுத்தினான். மத வைராக்யத்தால் ப்ராணபிமானங்கூட மறந்து போர்செய்யும் பல புதுமனித ஜாதி ஜனங்களைக் கண்டு வியப்பெய்தினான். இடது பக்கந் திரும்பினான். தன்னுடைய வீடு உள்பட, தானிருந்த செல்லுகுடியும், நின்றவூருந் தெரிவதைப் பார்த்துக் களித்தான்.

உடனே, வீட்டைப்பற்றிய நினைவு பலமாயெழ, தன் ஸொந்த க்ருஹத்தில் என்ன நடக்கிறதென்றறிய ஆவல்கொண்டவனாய், தன் தகப்பனார் வழக்கமாய் வேலை செய்யும் வளமுள்ள நெல்வயல்களைக் கவனித்தான். அப்பொழுது இரவு இரண்டுமணியிருக்குமென்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அவ்விருட்டிலும், நக்ஷத்திர வெளிச்சத்தில், அவ்வயலில், தழைத்துச் செழித்து, பருத்த நெற்றான்யத்தின் சுமையைத் தாங்கமுடியாமல் தலைசாய்ந்த கதிர்களை மும்முரமாக அறுக்குமோர் உருவம் அவன் கண்ணிற் தெரிந்தது. முதலில் தன் தகப்பனே, வேலையின் மிகுதியை யெண்ணி, இவ்வளவு அகாலத்தில் கதிரறுக்கிறார் என்றெண்ணினான். கொஞ்சங் கூர்ந்து பார்க்கவே, அது தன் தகப்பனல்லவென்றும், கதிற்கொள்ளையிடுவதில் பிரஸித்திபெற்ற கரிவீரனென்றும், நிதானித்தான். உடனே தன்னையு மறந்து வந்தகோபத்தால் “அப்பா, கீழண்டைக் குண்டு நெல்லெல்லாம், கரிவீரன் கொள்ளை கொள்கிறான்” என்று உறக்கக் கத்தினான். அது தூங்கிக்கொண்டிருந்த தகப்பன் காதில் விழுந்ததாகவும், அவர் எழுந்து ஸகாயத்திற்குச் சிலரை யழைத்து வயல்சென்று

ஆசைகொண்ட பேருக்கு ரோசம் இல்லை.

வீரனைக் கையுங்கட்டுமாகப் பிடித்துக்கொண்டதாகவும், அவனுக்குப் புலப்பட்டது.

தன் தாய் என்ன ஸ்திதியிலிருக்கிறாள் என்பதை யறி[illegible]வேண்டும் என்னும் ஆவலாற்றூண்டப்பட்[illegible], தன் வீட்டிற்குள் த்ருஷ்டியைச் செலுத்திக் கவனித்தான். தன் தாயார் நித்ராவஸ்தையி லிருப்பதையும், வீட்டில் ஒருதிருடன் புகுந்து, அவள் வைத்திருக்கும் இரண்டொரு நகைகள் வைத்த பெட்டியைக் களவாட யத்தனிப்பதையுங் கண்டு, மனம் பதறும்போதே தன் தாயார் மெள்ள விழிப்பதைக் கண்டான். அவளும் விழித்து 'ஐயோ திருடன்' என்று கூக்குர லிட்டாள். அந்தத் திருடனுமதனால் கடுஞ்சின மூண்டு, தன் கையிலிருக்கும் அரிவாளை யோங்கி யவளை வெட்டி வீழ்த்தப் போனான். அதைப் பார்த்த புத்ரனுக்கு மனம் பொறாமல், தன்னையு மறந்து, தன் கையிலிருந்த செங்கோலைச் சுழற்றி அத்திருடன்மேலெறிந்தான். அதுவும் சுழன்று சென்று திருடன் பொட்டில் சட்டெனத் தாக்கவே, பட்டென்று போயது அப்பாவியின் உயிர்.

அத்திருடன் கீழே விழுந்ததுதான் தாமஸம். இக்காட்சிகளனைத்தும் அவன் கண்ணின்றும் மறைந்தன. மறுபடியும், நாற்புறமும் சுவர்களோடுகூட, அப்பெரிய கூடம் மட்டுமேதான் த்ருஷ்டிகோசர மாயது. திடீரென்று சாத்தியிருந்த கதவு திறக்கப்பட்டது. இவ்வளவு நாளும் எங்கோ சென்று மறைந்திருந்த மாளிகையின் ஸ்வான்தார் வந்து நின்றார் எதிரில். வந்ததும், ஸிம்ஹாஸநத்தண்டை சென்று, தன் அபிமான புத்ரனைக் கைலாகு கொடுத்துக் கீழேயிறக்கி,

"நீ என் உத்தரவை யச்ரத்தை செய்துவிட்டாய். கதவைத் திறந்ததே முதலில் பிசகு. இச்ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஏறினது அதனிலும் தவறு. ஏறி நீ செய்த கார்யங்கள் உலகில் ஏற்கனவே மலிந்து கிடக்கும் தீச்செயல்களை விருத்தியாக்கிவிட்டன. இன்னும் ஒரு நாழிகை நீ செங்கோலோச்சியிருந்தால், உலகமே பாதி நசித்திருக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் அவனை அவ்வாஸநத்தில் ஏற்றிச் செங்கோலைத் தன் கையிற் கொண்டார். உடனே மறுபடியும், உலகமனைத்தும், நிகழும் ஸம்பவங்களும் புலப்பட்டன. அப்புண்ய புருஷரும் பேசவாரம்பித்தார்.

"பார் அப்பா, உன்னுடைய கார்யங்களின் பலனை. உன் தகப்பனார் நெற்கதிர்களைக் கள்ளவீரன் கொண்டு போகாமற் காப்பாற்றினதாக வெண்ணிக் களித்தாயே! இப்பொழுது பார். அத்திருட்டிற்காக ஜெயிலிலடைபட்டு உன் தகப்பனார்மேல் ஜந்ம வைரங்கொண்ட வீரன், விடுதலையாய் வந்து என்னசெய்கிறான் பார்" என்றார். வீரன் கையிற்கொளுத்திய ஒரு நெருப்புப் பந்தத்தால், தன் தகப்பன் வீட்டிற்கும் கொல்லையிலுள்ள வைக்கோற் போருக்கும் தீவைப்பதையும், அவை கொழுந்து விட்டெரிந்து அக்கிக்கிரையாவதையும் பார்த்துப் பதறவே, அதை மறைத்துவிட்டார் திடீரென்று. மறுபடியும் வாய்திறந்து, "திருடன் வாளுக்கிரையாகாமல் நீ காப்பாற்றிய உன் தாய் இப்பொழுதிருக்கும் ஸ்திதியைப் பார்" என்றார். மிகுந்த கொடுமையான காசரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துவதையும் "ஐயோ, இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னாலேயே, கையையோங்கின திருடன், கொன்று போயிருக்க லாகாதா; இவ்வளவு கஷ்டமும் அடியோடு இல்லாமற் போயிருக்குமே" என்று அங்கலாப்பதைக் கண்டு மனம் புண்ணாய் வருந்தினான். திடீரென்று அதையும் மறைத்தார் அப்புண்ய புருஷர். "மறுபடியும் பார்" என்னலும், ஒரு சிறைச்சாலையும், அதன்வாயிலில் தன்னால் கொல்லப்பட்ட திருடன் உருவமுமிருக்கக் கண்டான். "பார்த்தாயா? அத்திருடன் அநேக கொலைகளும் திருட்டுகளும் புரிந்தவன். அப்பாபங்களுக்கெல்லாம் அவனே உத்தரவாதியாக வேண்டியவன். ஆனால் நீ அவனைக் கொன்று போட்டதனால், அவன்பாபங்களை நீயே யேற்றுக்கொண்டாய். நீ என் கட்டளையை யவமதித்ததாலடைந்த பயன் இதுதான். காட்டில் நீ கண்டகாட்சி ஞாபகமிருக்கிறதா? தாய்க் கரடி, இரும்பு குண்டை ஒருதரம் அசைத்தது, ஒருகுட்டிக்குப் பலமான காயம். மறுபடியு மசைத்து ஒரு குட்டியைக் கொன்றது. மூன்று முறையு மப்படியே செய்து மற்றொரு குட்டி யிறக்கக் காரணமாயிற்று. கடைசிமுறை யதையே திரும்பியுஞ் செய்ததின் பலனாகத் தன்னுயிரையே யிழந்தது. அன்றென்னென்னவோ, புராணம் படித்தாயே, இப்பொழுது அக்கரடியை விட மேன்மையாக, பகுத்தறிவின் லக்ஷணம்

விளங்க நீ நடந்து கொண்டாயோ" என்றார்.

நாணத்தாலும், துக்கத்தாலும் குனிந்த தலை நிமிரவேயில்லை அபிமான புத்ரன்?

"ஸரி போகட்டும், போனதைப்பற்றி யோசிப்பது பேதமை. ஆகவேண்டிய கார்யத்தைக் கவனிப்பதே விவேகிகளுக் கழகு. ஆகவே நான் சொல்வதைக்கேள். நீ செய்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்து முடிக்கவேண்டும் தெரியுமா? இன்னும் 30 வருஷங்கள் உனக்குத் தவணை கொடுக்கிறேன். அதற்குள் ப்ராயச்சித்தமானது முடிவடைய வேண்டும்" என்றார்.

"ப்ராயச்சித்தத்திற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று தெரியவில்லையே எனக்கு."

உன்னால் எவ்வளவு தீமை யுலகில் விளைந்ததோ, அவ்வளவு தீமையை யகற்றினாயானால், உன் பாபம் நீங்கிவிடும்."

"தீமையை யகற்றுவ தெப்படி யென்பதை நானறியேனே."

"ஸரி, கவனி. ஸூர்யோதயத்துக்குப் புறப்பட்டு நேரே கிழக்கு நோக்கி நட. கொஞ்ச தூரஞ் சென்றதும், ஒரு பயிரானிறைந்த வயல் குறுக்கிடும். அதில் நடப்பதைக் கவனித்துக் கொள். உன்னால் முடிந்த வுபகாரத்தைச் செய். பிறகு உன் வழியே போ; நடப்பதையெல்லாம் மட்டும் நன்றாய்க் கவனி. நாலாவது தினத்தன்று மறுபடியும் ஒரு மாந்தோப்பைக் காண்பாய். அதனடுவில், ஒரு பர்னசாலையில், ஒரு ஸந்யாஸி வஸிக்கிறார். அவரை நமஸ்கரித்து, ஸகல விபரங்களையுந் தெரிவி; ப்ராயச்சித்த மார்க்கத்தை யவர் உனக்கருள்வார்" என்று சொன்னதோடு, கையைப் பிடித்து கிழக்கு முகமாக ப்ரயாணமும் பண்ணிவைத்து விட்டார். (தொடரும்.)

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

"போய் சொன்ன வாய்க்குப் போஜனங் கிடையாது"

ஸிந்து தேசத்தில் ஸுகலாபன் என்ற தனிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பாட்டனார், தகப்பனார் முதலியவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் செல்வம் சேர்த்தனர். ஸுகலாபன் தன் பெயருக்கு ஏற்றபடி ஸுகமாகவே லாபமடைய விரும்பினான். பணம் முழுவதையும் நிலங்கள் வாங்குவதிலேயே செலவழித்தான். ஆனால் அவைகளைப் பயிர்செய்ய ஏற்பாடு செய்யவில்லை. வெகு சீக்கிரத்தில் நிலங்கள் எல்லாம் பயிருக்குப் பிரயோஜனமற்றுப் போயின. அவனுடைய வேலைக்காரர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கக்கூட அவனிடம் பணமில்லை. நிலங்களையும் அவனுடைய கடன்காரர்கள் அபகரித்தனர். கடைசியாக அவன் தன் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக வீட்டையும் விற்றுவிட்டான். பிறகு என்ன செய்கிறது? சோற்றிற்காக அவன் கூலி வேலைக்குப் போக வேண்டியதாயிற்று.

ஆனால் அவன் கர்வமும் அகம்பாவமும் போய்விட்டது என்பீர்களோ? இல்லை. கூலி வேலை செய்யும்போதும், சோம்பலும் கர்வமும் இருந்தன. என்ன நடந்தது என்று கவனிப்போம்.

பயிர் அறுவடைகாலத்தில், வேலையாளாக ஸுகலாபன் அமர்ந்தான். பயிர்களை அறுத்ததும், தாள் தாளாகக் கீழேவைத்துக் கட்டிக் களத்திற்குக்கொண்டுபோகவேண்டியதுவேலை செய்பவர்களின் வேலை. ஸுகலாபன் நின்ற இடத்திலிருந்தே நெற்கதிர்களை அறுத்து, தன்னுடன் வேலைசெய்யும் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு "அடே, இந்தத் தாள்களைக் கட்டிக்கொண்டு போ" என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்த வேலையாள் முதலில் காதிற் படாமலிருந்தாலும் ஸுகலாபன், அடிக்கடி சொல்லவே "ஓய்! உம் வேலையைப் பாரும்! என் வேலை எனக்குத் தெரியும்" என்றான். ஸுகலாபன் கோபமடைந்து, அவனை அடிக்க, அது முதலாளிக்குத் தெரியவே, கூலியில் பாதி கொடுத்து, ஸுகலாபனை அந்த வேலையிலிருந்தும் நீக்கிவிட்டான்.

இப்படிக் கஷ்டப்படும்போது, ஒரு நாள் மாந்தோப்பில் ஸுகலாபனுக்கு வேலை கிடைத்தது. அவனுடன் 50, 60 பேர் வேலைசெய்து கொண்டிருந்தனர். ஸுகலாபனுக்குப் பசியாயிருந்தது. மாம்பழங்களைப் பொறுக்கிக்

கூடையிற் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். பழங்களைப் பார்த்தபோதே தின்னவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாயிற்று. ஆசையை அடக்க முடியவில்லை. அங்குமிங்கும் சுற்றிப் பார்த்தான். தன்னை ஒருவரும் பார்க்கவில்லையென்று நினைத்து, நல்ல பழமொன்றைத் தின்றான். இவன் செய்ததைப் பார்த்த ஒருவன் தோட்டக்காரனிடம் சொல்ல, அவன் அதை நம்பவில்லை. மிகவும் பணக்காரனுயிருந்த ஸுகலாபன் இம்மாதிரி செய்வானென்று தோட்டக்காரன் நம்பவில்லை. அடுத்த நாளும் அப்படியே நடந்தது. தோட்டக்காரன் ஸுகலாபனை விசாரித்தான்.

"பழமா? நான் தின்னவேயில்லையே: யார் சொன்னது?" என்று ஒன்றுமறியாதவன் போல் சொன்னான் ஸுகலாபன்.

ஸுகலாபன் பழந்தின்றதைக் கண்ட வேலையாள், தான் கண்டதாகச் சொல்லவும் ஸுகலாபன், கோபங்கொண்டு "நான் பணக்காரனுயிருந்தபோது என்னிடம் வராத இவன் இப்பொழுது என்னை அவமானம் செய்ய இம்மாதிரிச் சொல்கிறான். நான் பழந்தின்றதில்லையா?" என்றுபடபடவென்று சொல்லவே தோட்டக்காரன் ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்விட்டான்.

மூன்றாம் நாள், ஸுகலாபன் பழங்களைப் பொறுக்கும்போது, தோட்டக்காரனும் ஸுகலாபன்மீது குற்றஞ்சாட்டிய வேலைக்காரனும் ஓர் மறைவில் பதுங்கிப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஸுகலாபன் வேலைசெய்ய ஆரம்பித்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், அங்குமிங்கும் சுற்றிப் பார்த்தான். ஒருவரும் கண்ணிற்குப் புலப்படாமலிருக்கவே, நல்ல பழமொன்றைப் பொறுக்கி எடுத்துத் தின்றான்.

தோட்டக்காரன் சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் அவ்விடம் வந்தான். "ஸுகலாபரே! உம்முடைய செல்வாக்குப் போய்விட்டாலும் ஸத்யமாவது நிற்கக்கூடாதா? இன்று நீர் பழந்தின்றீரா?" என்றான்.

"நான் தின்னவேயில்லை" என்றான் ஸுகலாபன்.

"நீர் தின்றிருந்ததை நான் பார்த்தேனே!"

"நான் பழத்தை ஸத்தியமாய்த் தின்னவில்லையே."

"நீர் தின்றிருந்தால், உம்மை என்ன செய்கிறது?"

"ஸ்வாமி சாக்ஷியாகச் சொல்லுகிறேன். நான் தின்னவில்லை. அப்படி நான் தின்றிருந்தால் நான் கல்லாய்ப் போவேன்" என்றான் ஸுகலாபன் தைர்யமாய்.

"நான் பார்த்தேன்—' என்று சொல்வதற்குள்—"ஐயோ! கால் தூக்கமுடியவில்லையே!" என்றலறினான் ஸுகலாபன். அவன் உரக்கக் கத்துவதைக் கேட்டுத் தோட்டக்காரனும் அவனுடைய வேலையாட்களும் அவனிடம் ஓடிவந்தனர். ஸுகலாபனால் நடக்கமுடியவில்லை. அவன்கால்கள் கறுத்துச் சிலை போல நின்றன. தொடை கனக்கிறதே என்று சொல்லும் போதேஸுகலாபன் தொடை கல்லாக மாறியது. "நான்தான் பழம்" என்று முடிப்பதற்குள் மார்வரைக்கும் கல்லாகியது. வந்தவர்கள் எல்லாரும் திகைத்து நின்றனர். இரண்டு நிமிஷத்திற்குள் ஸுகலாபன் கற்சிலையாக மாறினான். "நான்தான் பழத்தைத்தின்—' என்பதற்குள் உதடுகள் கல்லாய் மாறின. வார்த்தை சொன்னபடியே, வாய்திறந்து நின்றது.

ஸுகலாபன் பொய் சொன்னதால் கற்சிலையானான். அவன் முதலில் பணக்காரனுயிருந்தென்ன? ஒரு மாம்பழத்திற்காகப் பொய் சொல்லி வாழ்க்கையை ஒழித்தான்.

தன்னைத் தானடக்கல்

வெகு காலத்திற்குமுன்னே ஐரோப்பாவிலுள்ள ரோம் நகரத்தார் மிகவும் பராக்கிரமசாலிகளாயிருந்தனர். அதனால் அவர்கள் ராஜ்யம் மிகப் பெரியதாயிருந்தது. ரோமநகரத்துச் சக்ரவர்த்தியின் அதிகாரம் வெகுதூரம் சென்றிருந்தது.

அந்த ரோம் ராஜ்யத்தில் வெனிஸ் என்னும் நகரத்தில் ரஸ்டிகஸ் என்று ஒருவன் குடியிருந்தான். ஒருநாள் அவன் ப்ரஸங்கம் கேட்கப் போயிருந்தபோது அரசனுடைய ஆள் ஒருவன் அரசனிடமிருந்து ஓர் கடிதம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அரசனுடைய கடிதமாகையால், என்ன விஷயமோ என்று அனைவரும் ரஸ்டிகஸை உற்று நோக்கினர். உபந்யாஸகரும் தம் உபந்யாஸத்தை நிறுத்தினர். ஆனால் ரஸ்டிகஸ் அவரை நோக்கி, "உமது ப்ரஸங்கத்தை நிறுத்த

வேண்டாம்" என்று சொல்லி, அரசனிடமிருந்துவந்த கடிதமாயிருந்தபோதிலும், அப்பொழுதே பார்க்கவில்லை.

ஏன்? கடிதம் அரசனிடமிருந்து வந்தபோதிலும் அதனால் ப்ரஸங்கத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்று ரஸ்டிகஸ் ஆசைப்படவில்லை. கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறதோ என்று அறிய அவனுக்கு மிகுந்த ஆவலிருந்தபோதிலும், அதை அவன் அடக்கிக்கொண்டான்—அதனால் ப்ரஸங்கம் தடைபடவில்லை.

உன்னால் அப்படிச் செய்யமுடியுமா? உன் பாடங்களைப் படிக்கும்போது, நடுவில் ஒரு கடிதம், உன் தகப்பனாரிடமிருந்தாவது, தமயனாரிடமிருந்தாவது வந்தால், ரஸ்டிகஸைப் போலிருக்க முடியுமா? யோசித்துப்பார். மனதில் உண்டாகும் ஆசையை இஷ்டப்படி விட்டுவிடலாகாது. அம்மாதிரி விட்டுவிட்டால், ஒரு கார்யமும் முழுவதும் செய்யமுடியாது. நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் மனம் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். ஒரு வேலையில் நுழைந்தால் அதை முடிக்கும் வரைக்கும், அதன் மீதே கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

தமயந்தி : 18-வரம்

வண்டார் வளவயல்சூழ் மன்னுவகாட் டெங்கோமான்
தண்டார் புனைசக் கிரன்சவர்க்கி—கொண்டாடும்
பாவலன்பால் நின்ற பசிபோல் நீங்கிற்றே
காவலன்பால் நின்ற கலி.

அப்பொழுது நடுப்பகல் வேளை. நடுக்காட்டில் தேர் வாயுவேக மனோவேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நளன் தேர்விடும் வேகத்தைக்கண்டு, சூரியனும் பிரமித்து முகம் வெளுத்து, தன் ஒற்றைக்கால் தேரைவிடுவதை யொழிந்து, ஆகாயவீதியில் உயரக் கிளம்பிப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். காற்றும் அத்தேரின் வேகத்தை யெதிர்க்கமுடியாது அடங்கிப் பின்புறமாக மந்தஸ்வரத்தில் தனக்குள் தானே நளனது குதிரையோட்டுந் திறத்தை வியந்து, மெல்லிய குரலில் வெளியிட்டுக்கொண் டிருந்தான். அத்தேரோடும் சப்தத்தைக் கவனித்து பக்கத்திருந்த மலைகள் அவ்விதமே தாமும் பிரதித்வனித்துத் தஞ் செயலில் வரவர ஆற்றலழிந்து மழுங்கி விளங்கின. எனினும், அவ்வோட்டத்தின் கதியைத் தாங்கமுடியாது அம்மலைகள் குலுங்கியதன்றி, அருகிலிருந்த மரங்களெல்லாம் கம்பனமுற்று நடுங்கின; ஓடைகள் நீர்வட்டம் கலைந்து குழம்பி அளவற்ற அலைகளெரித்து நிலைகுலைந்தன; ஊர்வனவும் பறப்பனவும் இடிவிழுந்ததெனத் திடுக்கிட் டலறின. என்றாலும் நளனது சாரத்யம் சிறிதும் குன்றாது சிறந்து விளங்கியது; தேரும் சிறிதும் இடறாது அதிவேகமாக இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்ததெனச் சொல்லும்படி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவ்வோட்டத்தின் விசையில் பக்கத்திலிருந்த மரங்களும் மலைகளும் அழகிய காட்சிகளும் கண் புலத்துள் படுமுன்னமே மறைந்துகொண் டிருந்தன. அவ்வளவு வேகமாகத் தேரோடியது. அவ்வாறதை ஓட்டிய வாஹுகனது கெட்டிக்காரத்தனத்தை ருதுபர்ணன் கண்டதிசயித்தனன்; மேலும்,

'கூந்தன் மாவுளம் அறிதலில்
சாலிகோத் திரனே
வாய்ந்த கேள்வியின் மாதலி
யோவன்றி நளனும்
ஏந்தல் வேற்றுரு எடுத்தன
னே' எனவெண்ணி
வேந்தர் வேந்தனும் மணிமுடி
துளக்கினன் வியந்தான்.

வார்ஷ்ணேயனும் வாஹுகனது தேர்விடும் திறத்தைக் காணக்காண வெகு கவனத்தோடு அவனையே உற்று நோக்கிவந்தனன். அவன், கடிவாளங்களை அதிலாகவமாகப்பற்றி, சமயத்திற்குகந்த விதம் ஈர்ப்பதும், விடுவதும், கவருவதுமாகச் சாவதானமாக, எனினும் சற்றும் அடங்கா ஆவலுடன், குதிரைகளைத் தன் மொழிகளாலேயே வழிப்படுத்தித் தேரை நடத்துவதைப் பார்க்கப்பார்க்க வார்ஷ்ணேயனுக்குத் தன் தலைவனது ஞாபகம் தெரியாமலே உண்டாக, "இவர் தேவஸாரதியான மாதலியோ? அவரிடமிருக்கக்கூடிய குறிகள் இவரிடம் நான் காண்கிறேன். அல்லது ஒரு

வேளை குதிரைகளைப்பற்றிய ஸர்வ விஷயங்களையுமுற்றுங்கண்டறிந்தசாலிஹோத்தரரோ இவர்! ஆனால் இவர் மனித உடலில் விளங்குகின்றனரே! ஒருவேளை என் தலைவரே இந்த மாதிரி உருவங்கொண்டு விளங்குகின்றனரோ? அவராக இருக்கலாமோ? பகைவரிடத்தைப் பொடிப்பொடியாக்கும் அவரல்லாமல் யார் இப்படி ஓட்டமுடியும்? அச்சகடுகள் அவர் ஓட்டும் கைலாகவத்தையே காட்டுகின்றன. என்றாலும் உருவமாத்திரம் வேறாக இருக்கின்றதே! என்னவோ! அம்மன்னவர் தான் இத்தேரை நடத்துவதாக யான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். அது உண்மையில்லாமல் எப்படியிருக்கமுடியும்? அப்படியில்லாவிட்டால் நளமன்னவருக்குத் தெரிந்த வித்தை முழுதும் இந்த வாஹுகரும் அறிந்திருக்கவேண்டும். அப்படியேல் இவர் மஹாத்மாத்தான். உருவை மறைத்துக்கொண்டு மஹாத்மாக்கள் உலகத்தில் ஸஞ்சரிப்பதாக நாம் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அத்தகையர் தானோ இவர்? அல்லது காலக் கொடுமையால் உருமாறி விளங்குகின்றனரோ? அந்தோ! உருமாறியிருப்பதாக யான் எண்ணுவதே என் மனமாறாட்டமோ? இருந்தாலும் இருக்கலாம். நளமன்னவருக்கும் இவருக்கும் ஒரே வயதுதான் இருக்கலாம். உருவந்தான் வேறு, மற்றைய விதங்களிலெல்லாம் இருவரு மொப்பர். ஸரியான சாட்சியம் ஏற்படாமையாலன்றி, யான் 'இவ்வாஹுகரே நளமன்னவர் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? அகோ! தெய்வமே' என் தலைவரை, நளமன்னவரை, யான் காணும் பாக்யம் என்று பெறுவேனோ? உத்தம குணங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமான அப்புருஷச்ரேஷ்டனைக் காணு நாள் எந்நாளோ?—ஏன் எனக்குந் தெரியாமல் மனத்தில் இக்கிளர்ச்சியுண்டாகிறது? உண்மையாக யான் வெகு சீக்ரத்தில் யாவர்க்கும் அன்பரான அவரைக் கண்டு விடுவேன். இவ்வாஹுகரேதான் அவரோ! யாருக்குத் தெரியும்? இந்தச் சந்தேஹத்தை எப்படி நிவர்த்திப்பது?" எனப் பல்வேறு சிந்தைக்கு ஆளாயினான்.

அவன் சிந்தையினும் வேகமாகத் தேர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஒரே மனத்துடன் நளமன்னவர் அக்குதிரைகளை வெகு லாகவமாகவும் அதி உத்ஸாகத்துடனும் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வேடிக்கையை வார்ஷ்ணேயனும் ருதுபர்ணனும் கண்கொட்டாமல் கருத்தூன்றிக் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தனர். அவ்வளவு சிரமமில்லாமலும், உயர்ந்த பான்மையாகவும், பார்த்தார் ப்ரமிக்கும்படியாகவும், குதிரைகளின் உள்ளத்தை நன்கு உணர்ந்து, தான் ஓட்டுவதால் அவைகளும் களித்து வழிபடுமாறு, நளனல்லாமல் இவ்வகன்ற பூமண்டலத்தில் வேறு யார் குதிரைகளைப்பழக்கி யோட்டக்கூடுபவர்? அதுதான் வார்ஷ்ணேயனது ஸந்தேஹம்.

'புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள்' எவ்வளவு சீக்ரமாக ஒரு காதால் வாங்கியதும் மறுகாதால் போய்விடுகிறதோ, அவ்வளவு சீக்ர கதியில் தேர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பறவை போலது ஆகாயத்திலெழும்பி மலைமேடுவனம் வனாந்தரங்கள், ஏரிகள் ஆறுகள், கிராமங்கள் பட்டணங்கள், சிறுநாடுகள் பெருந்தேசங்கள் இவற்றையெல்லாம் கடந்து, க்ஷணநேரத்திலிருந்தகாட்சி அடுத்த க்ஷணத்தில் கண்ணெதிர்விளங்காதபடி வெகு விரைவாகப் பறந்துகொண்டிருந்தது. அத்தேர் காற்றைக் கிழித்துப் பாய்ந்துசெல்லும் வேகத்தில், அக்காற்று ஓலமிட்டுப் பின்வாங்கி நெடுந்தூரம் வீசி, வாஹுகனது கர சமத்காரத்தை வெளியிட்டது. இவ்வாறு அகோர விசையுடன் குதிரைகள் காற்றாய்ப் பறக்கும்போது கண்விண்டு மெய்ம்மறந்து கிடந்த ருதுபர்ணன், தனது மேல் வஸ்திரத்தை நெகிழவிடவே, அது காற்றிற் பறந்து சென்றது. அதைக் கண்ட ருதுபர்ணன் வெகு பரபரப்புடன் நளமன்னவனைப் பார்த்து "சற்று நிறுத்தும்; சற்று நிறுத்தும். ஐயா வாஹுகரே! உமக்குத்தான் சொல்லுகிறேன். அதோ விழுந்த வஸ்திரத்தை எடுத்து வரும்வரையில், வெகு வேகமாக ஓடும் இக்குதிரைகளைச் சற்றே இழுத்துப் பிடித்திரும். வார்ஷ்ணேயர் அதை எடுத்துவருவார். சற்று நில்லும்" என்றான்.

"அது முடியாத காரியம், தங்கள் வஸ்திரம் விழுந்த இடத்திலிருந்து நாம் நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டோம். ஒரு யோஜனைக்கு மேலிருக்கும் அதற்கும் நமக்கும் இடையே இப்பொழுதுள்ள தூரம். ஆகையால் நீங்கள் அதைப் போய் எடுத்துவரச் செய்வது அசாத்யமான காரியம்" என நளன் சொன்னான்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

சென்னைப் பென்ஸில் தொழிற் சாலை

சென்னையில் கவர்ன்மெண்டாரால் நடத்திவரப்பட்ட பென்ஸில் தொழிற்சாலையை அவர்கள் விற்றுவிட யோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். 1917-ஆம் செப்டம்பர் மீ 1உ முதல் 1918 ஆம் மார்சசு மீ 31உ முடிய இந்தத்தொழில் சாலைக்கு 5871 ரூ. லாபம்கிடைத்ததென்று தெரிகின்றது. இந்த லாபம் மூலதனத்தில் நூற்றுக்கு இருபது வீதமென மதிப்பிடப்படுகிறது. இதே கால வளவில் அங்கு செய்யப்பட்ட பென்ஸில் ஸங்கியை 7599 குரோஸ் ஆகும். (1 குரோஸ் - 144 உருப்படி). பென்ஸில் செய்யும் தொழிலில் நல்லலாபம் இருப்பதைக்காட்டுவதற்காகவே கவர்ன்மெண்டார் இந்தச் சாலையை ஸ்தாபித்து நடத்தினர். இதை வாங்குவோருக்கு நல்ல தசையென்பதை நாம் சொல்வோம். மூலதனத்தை இன்னும் அதிகமாக்கி, ஜாக்கிரதையுடன் வேலை செய்தால் மேலேகாட்டிய லாபத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான லாபத்தை அடையலாம். தேசக்ஷேமத்தைக் கருதும் செல்வவான்கள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களில் இது ஒன்று.

* * *

சிறிய நிலச் சுவான்தாரருடைய மசோதா.

நமது நாட்டில், பூஸ்திதியை சிறு சிறு துண்டுகளாக்குவதினால் நேரிடும் துர்த்தசைகள் பலவென்பதை அபிமானிகள் அறிவார்கள். இப்படிப்பகுக்கப்படுவதினால்கிருஷித்தொழிலுக்குப்பெரிதும் இடையூறு உண்டாகின்றது. ஜனவிருத்தியும் நமது ஜனஸமூகத்தில் நடைபெறும் வார்ஸாக்கிரமமும் இப்படி பூஸ்திதியைப் பகுக்கும் காரணங்களாக விருக்கின்றன. என்றாலும், இதனால் உண்டாகும் சீர்கேடுகளை எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். பிறநாடுகளில் இப்படி நிலத்தைப் பிரிக்கும் வழக்கத்தைத் தடுப்பதற்கான சட்டங்கள் ஏற்பட்டு, ஜனங்களுக்கு நன்மையைக் கொடுத்துவருகின்றன. பகுக்கப்பட்ட நிலங்களை கட்டாயமாய் ஒன்றுக்குவதும் அப்படி ஒன்றுக்கின நிலத்தை மறுபடி எக்காரணத்தைக் கொண்டும் திரும்பப்ப குக்கக்கூடாதென்பதும் அச்சட்டங்களின் முக்கிய அம்சங்களாம். இதேமாதிரியான சட்டமொன்றை உண்டாக்குவதற்காகப் பம்பாய் கவர்ன்மெண்டார் ஒருமசோதாகொண்டுவந்திருக்கின்றனர். ஆனால் நிலச்சுவான்தார்கள் இஷ்டப்பட்டால்தான் அவர்கள் விஷயத்தில இச்சட்டம் செலாவணியாகும். இதன்படி பயனடைய விரும்புபவன், ஜில்லா கலெக்டருக்கு மனுச்செய்துகொண்டு அவருடைய புஸ்தகங்களில் தன் பெயரையும், தான் கைப்பற்றியிருக்கும் நிலத்தையும் தாக்கல் செய்துகொள்ளும்படி கேட்கவேண்டும். ஒருதரம் அப்படி தாக்கலான நிலத்தை மறுபடியும் பகுக்கக்கூடாது. ஆனால் முழுவதையும் விற்கலாம். அடைமானம், ஒற்றி முதலியன வைக்கலாம், வார்ஸாக்கிரமமாக வருவதில் ஒரே ஒரு மகன்பேரில் மட்டுமே தாக்கலாகும். அதாவது மூத்த மகன் மட்டுமே சுவான்தாரனுவான்.

இப்படிப்பட்ட சட்டமொன்று நமது இராஜதானிக்கும் வேண்டுமென்று நாம் சொல்வோம். ஜனங்களுடைய பொது அபிப்பிராயம் இதற்கு மாறுகத்தானிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் எல்லோரும் பல்லக்குத் தூக்குபவர்களாக இருப்பதைக்காட்டிலும் அவர்களில் சிலராவது பல்லக்கில் ஏறுபவர்களாக இருப்பது வெகு சிலாக்யம் என்பதை நம்மவர்கள் ஒப்புவார்கள்.

* * *

சென்னையில் டிராம் வண்டியின் நிறுத்தம்.

நமது நாட்டில் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் விலைவாசிகளின் ஏற்றம் காரணமாக, குறைந்த சம்பளம் பெற்றுக் காலக்ஷேபம் செய்வோர் அனைவரும் மிகுந்த சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறதென்பதை அபிமானிகள் அறிவார்கள். இந்தச் சிரமத்துக்கு உள்ளான சென்னை டிராம் வண்டி உத்தியோகஸ்தர்கள் தங்களுக்குச் சம்பளம் ஜாஸ்தி வேண்டுமென்று கேட்டனர், டிராம்வே கம்பெனியார் இவ்விஷயமாக உடனே யாதொரு ஏற்பாடும் செய்யாமலிருந்தபடியால், வேலைக்காரர்கள் அனைவரும் வேலைக்கு வாராமல் நின்றுவிட்டனர். அதனால் ஜனங்களுக்கு நேர்ந்த துர்த்தசைகளுக்கு அளவேயில்லை. ஜட்கா வண்டிக்காரர்களும் 'ரிக்ஷா' வண்டிக்காரர்களும் அதிதமான கூலி கேட்கத் தொடங்கினர். ஜனங்களுடைய சவுகரியத்துக்காக, டிராம்வே கம்பெனியார் சில வண்டிகளை ஓட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். என்றாலும், நூறுவண்டிகள் ஓடினகாலத்திலேயே வண்டிகளில் ஜனக்கூட்டம் அதிகமாகவே யிருந்தது. வண்டிகள் குறைந்ததனால் ஜனங்களுக்குத் துன்பம் வெகுமடங்கு அதிகமாயிற்று. டிராம்வே மானேஜர்—அவர் மகாராஜனாக விருக்கட்டும்,—வேலைக்காரர்களுடைய குறைபாடுகளை அனுதாபத்துடன் கவனிப்பதாகவும், இங்கிலாந்திலுள்ள கம்பெனி முதலாளிகளுக்குச் சங்கதியைத் தெரிவித்து, சம்பளம் ஜாஸ்தி வாங்கிக் கொடுப்பதாகவும் சொல்லி, அவர்கள் அனைவரையும் வேலைக்குத் திருப்பிக் கொணர்ந்தனர். அப்பால், அவர் தாம் சொல்லிய பிரகாரமே செய்திருப்பதாகவும் தெரிகின்றது. வேலைக்காரர்களும் பொதுவாகத் திருப்தி யடைந்திருக்கின்றனர் எனவும் வெளியாகிறது. இதேசமயத்தில் லண்டன் நகரத்திலும் டிராம்வே வேலைக்காரர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தது கவனிக்கற் பாலது. சென்னை டிராம் வேலைக்காரர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் கொடுபடுவ

ஆடு கடிக்கிறதென்று இடையன் உறியேறிப் பதுங்குகிறான்.

தற்கு, லண்டன் டிராம் வேலைக்காரர்களுடைய வேலை நிறுத்தம் ஒரு காரணமாக விருக்கலாம். என்றாலும், பொதுஜன சவுகரியத்துக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் வசதிகளில் ஒருபோதும் சீர் கேடு வாராமல் பாதுகாத்து முன் ஜாக்கிரதை செய்து கொள்ள வேண்டியது அத்தியாவசியம் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்

* *

சென்னையில் கொள்ளை.

அகவிலை அதிகப்பட்டது காரணமாகக் கல்கத்தாவில் சிற்சில விடங்களில் கடைகளும் சந்தைகளும் கொள்ளையிடப்பட்டன வென்றும், அப்படிப்பட்ட துர்த்தசை நமது மாகாணத்தில் நேரவில்லையென்றும் நாம் முன்பொரு சஞ்சிகையில் சொன்னோம். இப்பால் நாளது மாதத்தில் நமது மாகாணத் தலைநகரான சென்னையிலேயே இரண்டு நாள் தொடர்ச்சியாகத் தானியக் கடைகள் கொள்ளையிடப்பட்டன. ஸெப்டம்பர்மீ 8, 9உகளில் சென்னை நகரில் 'கொள்ளை, கொள்ளை' என்ற கூரலே பலமாகக் கேட்டு வந்தது. சூளை, புரசைவாக்கம் கொத்தவால் சாவடி, வீரியமெட்டு, மூர்மார்க்கெட், திருவல்லிக்கேணி, ராயப்பேட்டை, மயிலாப்பூர் ஆகிய இடங்களில், கொள்ளைக்காரர்கள் புகுந்து வெகு அக்கிரமங்களைச் செய்துவிட்டனர். யானையானது தின்று அழிப்பதைக் காட்டிலும் காலால் மிதித்து அழிப்பதே ஜாஸ்தியாக இருக்குமென்பதைப்போல இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் தானியங்களைக்கொள்ளையிட்டுக்கொண்டுபோனதைக் காட்டிலும் தெருக்களில் வாரியிறைத்து வீணாக்கியதே அதிகமாக விருந்தது. வெகு சீக்கிரத்தில் போலீஸாரும் சிப்பாய்களும் ஓடிவந்து கலகத்தையும் கொள்ளையையும் அடக்கி, நகரத்தில் சமாதானத்தைத் திரும்பவும் நிலைக்கச் செய்துவிட்டனர். கொள்ளைக்காரர்களில் பலர் பிடிபட்டு, விசாரணை செய்யப்படுகின்றனர்.

அகவிலை அதிகமானதால் நேர்ந்த இந்த துர்த்தசையை ஒருவாறு நீக்கவேண்டி, சில பிரமுகர்கள் லாபமின்றிக் கொள்முதலுக்கே ஏழை ஜனங்களுக்கு அரிசியை விற்க ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனர். துணி விஷயமாகவும் இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடு ஆகப்போகிறது. மாகாண முழுவதிலிருந்தும் ஆங்காங்கு கொள்ளைகள் நடக்கும் சமாசாரங்கள் நமக்கு எட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதிகலாபமடைய வேண்டித் தானியங்களையும் வஸ்திரங்களையும் விலைக்குக் கொடாமல் பூட்டி வைத்திருக்கும் வியாபாரிகளுடைய பேராசையே இந்தத் துர்த்தசைக்கு முதற் காரணமாகவுள்ளது. என்றாலும், அரிசி விஷயமாகவும், வஸ்திர விஷயமாகவும் கவர்ன்மெண்டார் செய்துவரும் ஏற்பாட்டுப்படிக் கூடிய சீக்கிரத்தில் அகவிலை நேர்பட்டுவிடுமென எதிர்பார்க்க இடமுண்டு.

ஸர் ரதன்டாடாவின் மரணம்

பம்பாய்க் கோடீசுவரர்களில் ஒருவரும், சிறந்த தார்மிகரும், தேசாபிமானிகளில் உத்தமருமாகிய ஸர் ரதன் டாடா காலஞ் சென்றுவிட்ட சமாசாரத்தை அபிமானிகளுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டி வந்ததற்குப் பெரிதும் வருந்துகிறோம். இங்கிலாந்துக்குச் சென்ற இடத்தில் இந்த ஸ்ரீமானுக்கு மரணம் நேர்ந்துவிட்டது. தமது பிதாவைப்போலவே இவரும் பெரிய பெரிய காரியங்களைத் தொடங்கிச் செய்வதில் அபிலாஷை கொண்டவர். இந்தியாவின் முன்னேற்றத்துக்கான காரியம் எதுவானாலும் சரி, அதில், இவருடைய உதவியை நிச்சயமாகப் பெறலாம். தமது ஸ்வஜாதியாரான பார்ஸிகளுக்கென்று இவர் செய்திருக்கும் தானதர்மம் அளவு படுவதன்று. மற்றையோர் விஷயத்திலும் உதாரணத்தில் பின் வாங்கியவரல்லர். க்ஷயரோகத்தைத் தடுக்கவேண்டிய உபாயத்தைத் தேடுவதற்கு 1½ லக்ஷம் ரூபாவும், "ஸால்வேஷன் ஆர்மி" எனப்படும் கிறிஸ்தவ ஸமாஜத்துக்கு ஒரு லக்ஷம் ரூபாவும், தென்னாப்பிரிக்காவில் இந்தியரின் உதவிக்காக 25,000 ரூபாவும், அகமதாபாத் வெள்ளச்சேத நிவாரண மூலதனத்துக்கு 17,000 ரூபாவும், கூர்சாத்தில் நிகழ்ந்த பஞ்சநிவாரணத்துக்கென்று 10,000 ரூபாவும், இன்னும் பலவகைப்பட்ட விஷயங்களுக்கு இவர் கொடுத்திருக்கும் பணமும், இவரது உதார குணத்தைக் காட்டுகின்றன. வங்காளத்தில் ஸாச்சி என்னுமிடத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கும் இரும்புத் தொழிற்சாலையில இவர் போட்டிருக்கும் பணம் கோடிக்கணக்கில் தான் அடங்கும். "ஆர்கியாலஜி" இலாகாவுக்கு ஏராளமான பணமுதவிப் பூமியில் ஆழ்ந்திருந்த புராதன நகரமான பாடலீபுரத்தை வெளிக்குக் கொணர்ந்த புண்ய சீலர் இவரே. இன்னும் இவர் கொஞ்சகாலம் ஜீவந்தரராக இருந்திருப்பரேல்இந்தியாவுக்கும் தமது ஸ்வஜாதியர் இருக்கும் தேசமாகிய பாரஸீகத்துக்கும் இடையிட்ட வழியில் அனேகம் கிளைக் கம்பெனிகளை வைக்கவெண்ணியிருந்த அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றி இருப்பார். கடைசியாக இவரது முயற்சியால் நிறைவேறிய காரியம் ஐதராபாத்தில் ஏற்பட்ட பாங்கு (நாணயசாலை) ஆகும். இவ்வளவு மகோபகாரம் செய்யும் குணத்தைப்பெற்ற ஸ்ரீமானை நாம் இழந்தது நம்முடைய துர்ப்பாக்கியமே.

சந்தா நேயர்களுக்கு.

சென்றமீ 24உ எமது அருமைத் தாயவர்கள் அகாயாஸமாக இவ்வுலகைநீத்த விஷயத்தில் நமது நேயர்கள் காட்டிய அநுதாபத்திற்கு யாம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம் ஷெடி ஸம்பவத்தினால் இப்பத்திரிகை வெளிவரச் சற்றே தாமதமானதை நேயர்கள் மன்னிக்குமாறு வேண்டுகின்றனம். —ப-ர்